สถาบันนิติวัชร์
Nitivajra Institute

TIJ
Thailand Institute of Justice
affiliated with the United Nations

คำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบ และมาตรการเชิงปฏิบัติ ว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ฉบับปรับปรุง

Updated Model Strategies and Practical Measure on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

Disclaimer

Fair Use Policy and Legal Disclaimer

This report contains copyrighted material the use of which always been specifically authorized by the copyright owner. In accord with our nonprofit mission, we are making such material available to advance understanding of good practices along the criminal justice continuum across Southeast Asia. This material is distributed without profit to those who have expressed interest in receiving the included information for research and educational purposes.

Bangkok, Thailand 2022

สถาบันนิติวัชร์ Nitivajra Institute

TIJ Thailand Institute of Justice affiliated with the United Nations

คำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติ ว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา

ฉบับปรับปรุง

Updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

คำนำ

ประเทศไทยให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ผู้หญิง รวมถึงการยุติการเลือกปฏิบัติ การป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) ของสหประชาชาติ เป้าหมายที่ 5 การสร้างความเท่าเทียมทางเพศ และเสริมพลังทางสังคมให้ผู้หญิงและเด็กหญิง

สถาบันนิติวัชร์ในฐานะสถาบันทางวิชาการด้านกฎหมายของสำนักงานอัยการสูงสุด ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม จึงได้บูรณาการความร่วมมือกับสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) ในการจัดทำคำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาฉบับปรับปรุง (Updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice) ซึ่งเป็นตราสารระหว่างประเทศที่ได้รวบรวมหลักการเกี่ยวกับสิทธิสตรีจากกฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงมาตรฐานและธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มาจัดทำ

เป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อให้รัฐสมาชิกสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการจัดทำคำแปลดังกล่าวนับเป็นส่วนหนึ่งของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ อันเป็นภารกิจสำคัญของสถาบันนิติวัชร์ในการเสริมสร้างกระบวนการยุติธรรมที่สามารถปฏิบัติต่อผู้หญิงซึ่งเป็นผู้ที่มีความเปราะบางได้อย่างเหมาะสมและโดยเสมอภาค

คำแปลยุทธศาตร์ต้นแบบฯ ฉบับนี้คงเสร็จสมบูรณ์ไม่ได้ หากไม่ได้รับความร่วมมือจาก TIJ ซึ่งเป็นพันธมิตรที่ดีในการร่วมขับเคลื่อนและพัฒนากระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยด้วยกันกับสำนักงานอัยการสูงสุดเสมอมา และอีกหน่วยงานหนึ่งที่ขาดไม่ได้และต้องขอแสดงความขอบคุณ คือ กรมองค์การระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งได้ให้การสนับสนุนในการช่วยตรวจสอบคำศัพท์ทางการต่างประเทศที่ใช้ในยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ ฉบับนี้

เพราะความเสมอภาคไม่ใช่การปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน หากแต่เป็นการปฏิบัติต่อบุคคลที่มีความแตกต่างกันให้สามารถเข้าถึงโอกาสในการดำเนินชีวิตโดยปกติสุขได้อย่างเท่าเทียม สถาบันนิติวัชร์จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบฯ ฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ปฏิบัติงานตลอดจนผู้ที่สนใจนำองค์ความรู้เหล่านี้มาใช้เป็นแนวทางในการคุ้มครองและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นส่วนหนึ่งในการสรรค์สร้างกระบวนการยุติธรรมที่ให้ความเป็นธรรมอย่างเสมอภาคสำหรับทุกคน

หม่อมหลวงศุภกิตต์ จรูญโรจน์
เลขาธิการสถาบันนิติวัชร์

คำนำ

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) ร่วมกับสถาบันนิติวัชร์ สำนักงานอัยการสูงสุด ได้จัดทำคำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาฉบับปรับปรุง พิมพ์ครั้งแรกในปี 2565 เพื่อส่งเสริมองค์ความรู้เกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานสากล ในการตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงซึ่งมีความท้าทายและละเอียดอ่อน

สถาบัน TIJ มีความพยายามอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาความรู้และบูรณาการการทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ต่าง ๆ ในการทำงานเกี่ยวกับประเด็นความรุนแรงต่อผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมการนำมาตรฐานและบรรทัดฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องมาปรับปรุงและทบทวนให้มีความเหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย เพื่อให้หน่วยงานและผู้เกี่ยวข้องจากภาคส่วนต่าง ๆ สามารถนำไปปรับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การจัดทำคำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงฯ ฉบับนี้ ถือเป็นกลไกสำคัญที่สามารถนำไปสู่

การดำเนินตามแนวทางอันเป็นสากลเพื่อรับมือ แก้ไข และป้องกันปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงในประเทศไทย ซึ่งอยู่ในบริบทโครงสร้างทางสังคมที่มีความซับซ้อน และยังมีผลจากปัจจัยเฉพาะจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งในระดับโลกและระดับประเทศ อีกทั้งยังสามารถทำหน้าที่เป็นเครื่องมือเสริมศักยภาพบุคลากรในหน่วยงานด้านความยุติธรรมและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการอำนวยความยุติธรรมได้ นอกจากนี้การดำเนินการร่วมกันระหว่างสถาบัน TIJ และสถาบันนิติวัชร์ ยังสะท้อนให้เห็นถึงความร่วมมือในการบูรณาการการทำงานระหว่างภาคส่วนในการพัฒนากระบวนการทำงานเพื่อคุ้มครองและป้องกันผู้หญิงจากความรุนแรงในทุกรูปแบบ การสนับสนุนภารกิจระดับนโยบายและระดับปฏิบัติ ที่มุ่งสู่การอำนวยความยุติธรรมอย่างเท่าเทียม และการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ

ด้วยเล็งเห็นว่า การเผยแพร่เอกสารคำแปลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนากระบวนการทำงานเพื่อขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง สถาบัน TIJ จึงได้ร่วมกับสถาบันนิติวัชร์ สำนักงานอัยการสูงสุด จัดพิมพ์ “คำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาฉบับปรับปรุง พิมพ์ครั้งที่ 1 (ปี 2565)” เพื่อเผยแพร่แก่ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมของไทยและผู้สนใจ โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคำแปลฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการสนับสนุนการพัฒนางานกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยต่อไป

ดร.พิเศษ สอาดเย็น
ผู้อำนวยการสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

สารบัญ

10	อารัมภบท
17	ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ฉบับปรับปรุง
18	ข้อมติที่ได้รับการรับรองจากที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ
40	บทนำ ข้อ 1 - 12
50	I. หลักการแนวทาง ข้อ 13
52	II. กฎหมายอาญา ข้อ 14
56	III. วิธีพิจารณาความอาญา ข้อ 15
61	IV. ตำรวจ, พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่อื่นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ข้อ 16
67	V. การกำหนดโทษและการแก้ไขพฤติกรรม ข้อ 17
71	VI. การสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ถูกกระทำ ข้อ 18
74	VII. บริการด้านสุขภาพและด้านสังคม ข้อ 19

77 VIII. การฝึกอบรม ข้อ 20

80 IX. การวิจัยและประเมินผล ข้อ 21

85 X. มาตรการป้องกันอาชญากรรม ข้อ 22 - 24

90 XI. ความร่วมมือระหว่างประเทศ ข้อ 25 - 26

97 XII. สิ่งที่ต้องทำต่อไป ข้อ 27

101 Updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

อารัมภบท

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาฉบับปรับปรุงได้รับการรับรองจากที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2553 (ค.ศ. 2010) โดยมุ่งหมายให้เป็นแนวทางในการป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ และเสริมสร้างพลังของผู้หญิงและความเท่าเทียมระหว่างเพศ รวมถึงในบริบทที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ซึ่งต้องมีการเสริมสร้างความเข้มแข็งในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาเพื่อตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงโดยผู้หญิงต้องได้รับการคุ้มครองและสามารถเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม ภายใต้หลักการที่ว่าผู้หญิงควรได้รับการปฏิบัติด้วยวิธีการที่ละเอียดอ่อนและเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการที่เฉพาะเจาะจงและความเปราะบางเป็นพิเศษของผู้หญิงเหล่านั้น

ทั้งนี้ คำว่า “ผู้หญิง” หมายความรวมถึง “เด็กผู้หญิง” เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น และคำว่า “ความรุนแรงต่อผู้หญิง” หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่เป็นความรุนแรงที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพที่ส่งผลหรืออาจส่งผลเป็นอันตรายต่อร่างกาย เพศ หรือจิตใจ หรือความทนทุกข์ทรมานของผู้หญิง รวมถึงการข่มขู่ว่าจะกระทำการดังกล่าว การบีบบังคับ หรือการลิดรอนเสรีภาพตามอำเภอใจ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะหรือในชีวิตส่วนตัว

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฯฉบับปรับปรุง ประกอบด้วย 12 หัวข้อ ดังนี้

I. หลักการแนวทาง

รัฐสมาชิกต้องคำนึงถึงหลักการซึ่งเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีประสิทธิภาพว่า จะต้องอยู่บนพื้นฐานของหลักสิทธิมนุษยชน มีการบริหารความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมความปลอดภัยและเสริมสร้างพลังให้กับหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงและในขณะเดียวกันผู้กระทำความรุนแรงก็ต้องรับผิดชอบการกระทำดังกล่าวของตนด้วย พร้อมทั้งส่งเสริมการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฯ ฉบับปรับปรุงมาใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ โดยคำนึงถึงความต้องการที่แตกต่างของหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงเป็นสำคัญ

II. กฎหมายอาญา

รัฐสมาชิกต้องทบทวน ประเมิน และปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย นโยบาย ระเบียบ รวมถึงแนวปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายอาญา เพื่อให้การป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นไปอย่างครอบคลุม มีประสิทธิภาพ และปราศจากการเลือกปฏิบัติ เช่น การกำหนดให้การกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบเป็นความผิดทางอาญาการยกเลิกบทบัญญัติที่ยอมให้มีการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง หรือที่ยกเว้นความผิดหรือโทษสำหรับการกระทำดังกล่าว การลงโทษผู้กระทำผิดและการเยียวยาผู้ถูกกระทำอย่างเหมาะสม เป็นต้น

III. วิธีพิจารณาความอาญา

รัฐสมาชิกต้องทบทวน ประเมิน และปรับปรุงวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อให้การดำเนินคดีเกี่ยวกับความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การให้อำนาจเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายในการใช้มาตรการต่าง ๆ อย่างทันท่วงทีเพื่อป้องกันเหตุร้าย การมีมาตรการที่ละเอียดอ่อนเหมาะสมกับผู้หญิง ทั้งการเบิกความในฐานะพยานที่คุ้มครองความปลอดภัย ความเป็นส่วนตัว และศักดิ์ศรีของผู้หญิง การนำเสนอพยานหลักฐานที่ปราศจากอคติ และการเลือกปฏิบัติการนำปัจจัยเรื่องความปลอดภัยและความเปราะบางเฉพาะของผู้หญิงมาพิจารณาประกอบการลงโทษหรือใช้มาตรการต่าง ๆ กับผู้กระทำผิด ฯลฯ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้หญิงสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียม และไม่ตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำจากกระบวนการยุติธรรม

IV. ตำรวจ, พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่อื่นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

รัฐสมาชิกต้องดำเนินการต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาการทำงานของตำรวจ พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง ให้สามารถตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การออกอนุบัญญัติมารองรับการปฏิบัติงานตามกฎหมาย การพัฒนากลไกการทำงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการกับผู้กระทำผิดและคุ้มครองผู้ถูกกระทำ โดยอยู่บนพื้นฐานของหลักนิติธรรมและคำนึงถึงความเปราะบางเฉพาะของผู้หญิง การส่งเสริมความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านและพัฒนาศักยภาพผู้ปฏิบัติงาน ฯลฯ

V. การกำหนดโทษและการแก้ไขพฤติกรรม

ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฯฉบับปรับปรุง กำหนดให้มีการปรับปรุงนโยบายและกระบวนการในการกำหนดโทษผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงให้มีความเหมาะสมและได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของการกระทำผิด คุ้มครองผู้ถูกกระทำและบุคคลอื่นที่ได้รับผลกระทบ นอกจากนี้ ต้องจัดให้มีการเยียวยาความเสียหายอันเนื่องมาจากความรุนแรง พร้อมทั้งส่งเสริมการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำผิดให้สามารถกลับคืนสู่สังคมได้ด้วย

VI. การสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ถูกกระทำ

รัฐสมาชิกต้องดำเนินการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนและช่วยเหลือหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงในการเข้าถึงสิทธิและการช่วยเหลือเยียวยาต่าง ๆ อย่างเต็มที่ ตลอดจนการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทั้งทางแพ่งและอาญาที่รวดเร็วและเป็นธรรม ตั้งแต่การแจ้งความร้องทุกข์ไปจนถึงคดีเสร็จสิ้น โดยต้องมีมาตรการที่ละเอียดอ่อนและไม่เป็นการสร้างภาระหรือความยากลำบากให้แก่ผู้หญิงด้วย

VII. บริการด้านสุขภาพและด้านสังคม

รัฐสมาชิกต้องดำเนินการต่าง ๆ โดยร่วมมือกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการจัดตั้งและสนับสนุนให้มีการบริการด้านสุขภาพและด้านสังคมที่เหมาะสมและละเอียดอ่อนต่อความต้องการของผู้หญิง ซึ่งรวมถึงบุตรของหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรง เช่น การให้บริการทางการแพทย์และทางกฎหมาย

การให้คำปรึกษาจากสหวิชาชีพ การเข้าช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน กิจกรรมกลุ่มบำบัดต่าง ๆ เป็นต้น

VIII. การฝึกอบรม

รัฐสมาชิกต้องดำเนินการต่าง ๆ โดยร่วมมือกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการจัดให้มีการฝึกอบรมตำรวจ เจ้าหน้าที่และผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่เพียงพอและต่อเนื่อง เพื่อให้บุคลากรดังกล่าวสามารถตอบสนองต่อเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนสนับสนุนให้สมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้องพัฒนามาตรฐานแนวปฏิบัติที่ส่งเสริมความยุติธรรมและความเท่าเทียมระหว่างเพศด้วย

IX. การวิจัยและประเมินผล

รัฐสมาชิกและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการ ต่าง ๆ ในการจัดตั้งกลไกการเก็บรวบรวมข้อมูลเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงที่เป็นระบบและเชื่อมโยงกัน และประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมในการตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมถึงวิเคราะห์วิจัยและเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนการจัดการกับปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง

X. มาตรการป้องกันอาชญากรรม

รัฐสมาชิกและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการต่าง ๆ ในการพัฒนาโครงการ รวมถึงเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่สร้างความตระหนักรู้และให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง การป้องกันและ

การช่วยเหลือผู้ถูกกระทำความรุนแรง รวมถึงการส่งเสริมพฤติกรรมการไม่ใช้ความรุนแรงและการเคารพสิทธิสตรี นอกจากนั้นยังกำหนดให้มีการพัฒนาโครงการรณรงค์และมาตรการกำกับดูแลเรื่องความรุนแรงในสื่อต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงเกมและอินเทอร์เน็ตด้วย

XI. ความร่วมมือระหว่างประเทศ

รัฐสมาชิกต้องร่วมมือกับสหประชาชาติและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศในการดำเนินการแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสานความร่วมมือเพื่อป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง พร้อมทั้งนำกฎหมายระหว่างประเทศ มาตรฐานและธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มาปรับใช้อย่างเต็มที่และจริงจัง

XII. สิ่งที่ต้องทำต่อไป

รัฐสมาชิกและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฯ ฉบับปรับปรุงมาใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นการพัฒนากฎหมาย กระบวนการนโยบาย และแนวปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิง การแปลเป็นภาษาท้องถิ่น การนำไปใช้ในการฝึกอบรมและการให้การศึกษา การออกแบบหลักสูตรและคู่มือสำหรับผู้ปฏิบัติงาน การติดตามและทบทวนความก้าวหน้าของการดำเนินงานเกี่ยวกับการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง ฯลฯ

ยุทธศาสตร์ต้นแบบ และมาตรการเชิงปฏิบัติ

ว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง

ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา

ฉบับปรับปรุง

ข้อมติได้รับการรับรองจากที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ

[จากรายงานของคณะกรรมการที่สาม(A/65/457)]

65/228. การสร้างความเข้มแข็งให้กับการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง

ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ,

ยืนยันอีกครั้งถึง ปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี[1] และปฏิญญาปักกิ่ง[2]และแผนปฏิบัติการ[3] เพื่อความก้าวหน้าของสตรีที่ได้รับการรับรองในการประชุมระดับโลกว่าด้วยเรื่องสตรีครั้งที่สี่ และโดยเฉพาะความมุ่งมั่นของรัฐบาลในการป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ,

---

[1] ดู resolution 48/104.

[2] *Report of the Fourth World Conference on Women, Beijing, 4–15 September 1995* (United Nations publication, Sales No. E.96.IV.13), chap. I, resolution 1, annex I.

[3] เรื่องเดียวกัน, annex II.

ยืนยันเช่นกันถึง โครงการปฏิบัติการของการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยประชากรและการพัฒนา[4] และผลลัพธ์ของการประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติสมัยพิเศษครั้งที่ยี่สิบสามในหัวข้อ “ผู้หญิงในปี 2000 ความเท่าเทียมระหว่างเพศ, การพัฒนา และสันติสุขสำหรับศตวรรษที่ 21”[5] และปฏิญญาต่างๆ ซึ่งได้รับการรับรองในการประชุมคณะกรรมาธิการว่าด้วยสถานภาพสตรีสมัยที่สี่สิบเก้า[6] และสมัยที่ห้าสิบสี่[7],

*ยอมรับ*ว่านิยามของคำว่า “ผู้หญิง” ให้รวมถึง “เด็กผู้หญิง” เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น,

---

[4] *Report of the International Conference on Population and Development, Cairo, 5–13 September 1994* (United Nations publication, Sales No. E.95.XIII.18), chap. I, resolution 1, annex.

[5] Resolution S-23/2, annex, and resolution S-23/3, annex.

[6] ดู *Official Records of the Economic and Social Council, 2005, Supplement No. 7* and corrigendum (E/2005/27 and Corr.1), chap. I, sect. A; ดูประกอบ Economic and Social Council decision 2005/232.

[7] ดู *Official Records of the Economic and Social Council, 2010, Supplement No. 7* and corrigendum (E/2010/27 and Corr.1), chap. I, sect. A; ดูประกอบ Economic and Social Council decision 2010/232.

ยืนยันอีกครั้งถึง หน้าที่ของทุกรัฐในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทุกประการ และยืนยันอีกครั้งว่าการเลือกปฏิบัติบนพื้นฐานทางเพศนั้นขัดต่อกฎบัตรแห่งสหประชาชาติ, อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ[8] และตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนอื่น และยืนยันอีกครั้งว่าการขจัดการเลือกปฏิบัติดังกล่าวนั้นเป็นส่วนสำคัญของความพยายามไปสู่การขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ,

*ย้ำว่า*รัฐมีหน้าที่ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทุกประการสำหรับทุกคน ซึ่งรวมถึงผู้หญิงและเด็กผู้หญิง และต้องใช้ความละเอียดรอบคอบตามสมควรในการป้องกันและสืบสวนสอบสวน การกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิง และลงโทษผู้กระทำความผิด, ขจัดการไม่ต้องรับผิด และจัดให้มีการคุ้มครองผู้ถูกกระทำ และเน้นย้ำว่าการที่รัฐไม่อาจดำเนินการดังกล่าวได้นั้นเป็นการละเมิด และทำให้เสื่อมเสียหรือทำลาย ซึ่งการใช้สิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของพวกเขาทั้งหลาย,

[8] สหประชาชาติ, *Treaty Series*, vol. 1249, No. 20378.

เน้นถึง ความสำคัญของการป้องกันความรุนแรงต่อผู้โยกย้ายถิ่นฐานที่เป็นสตรี โดยการนำมาตรการต่าง ๆ มาใช้ปฏิบัติ รวมทั้งมาตรการที่มุ่งขจัดการเหยียดเชื้อชาติ ความเกลียดกลัวคนต่างชาติ และการไม่ยอมรับในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง,

ห่วงใยอย่างลึกซึ้งว่า การเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบ รวมทั้งการเหยียดผิว, การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุทางเชื้อชาติ, การเกลียดกลัวคนต่างชาติและการไม่ยอมรับที่เกี่ยวข้องกับเหตุดังกล่าวข้างต้น และการเลือกปฏิบัติและการทำให้เสียเปรียบในหลายรูปแบบหรือในรูปแบบที่รุนแรงนั้น สามารถนำไปสู่การตกเป็นเป้าหรือตกอยู่ในภาวะล่อแหลมเป็นพิเศษ ที่จะทำให้เด็กผู้หญิงและผู้หญิงบางกลุ่มถูกกระทำความรุนแรง เช่น ผู้หญิงที่มาจากชนกลุ่มน้อย, ผู้หญิงกลุ่มชาติพันธุ์, หญิงผู้ลี้ภัย และหญิงผู้พลัดถิ่นในประเทศ, ผู้โยกย้ายถิ่นฐานที่เป็นสตรี, ผู้หญิงที่อาศัยในชนบทหรือพื้นที่ห่างไกล, ผู้หญิงที่มีฐานะยากจน, ผู้หญิงที่อยู่ในสถานรับดูแล หรือที่ถูกควบคุมตัว, ผู้หญิงทุพพลภาพ, หญิงสูงอายุ, หญิงหม้าย, ผู้หญิงที่อยู่ในสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธ หรือผู้หญิงที่ถูกเลือกปฏิบัติโดยเหตุอื่นใด ซึ่งรวมถึงเหตุติดเชื้อเอชไอวี และผู้หญิงที่ตกเป็นผู้ถูกกระทำของการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบทางเพศเพื่อการค้า,

เป็นห่วงอย่างยิ่งว่า ผู้หญิงบางกลุ่ม ได้แก่ ผู้โยกย้ายถิ่นฐานที่เป็นสตรี, ผู้ลี้ภัยและผู้หญิงที่ถูกควบคุมตัว ผู้หญิงที่อยู่ในสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธหรืออยู่ในดินแดนที่ถูกยึดครองอาจมีความล่อแหลมต่อความรุนแรงมากกว่า,

ยอมรับว่า ความยากจนและการขาดการเสริมสร้างพลังของผู้หญิง รวมถึงการละเลยความสำคัญของผู้หญิงอันเนื่องมาจากการถูกกีดกันออกจากนโยบายทางสังคมและจากประโยชน์ต่าง ๆ ของการพัฒนาอย่างยั่งยืนสามารถทำให้ผู้หญิงตกอยู่ในความเสี่ยงต่อความรุนแรงเพิ่มขึ้น และยอมรับว่าความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นอุปสรรคต่อพัฒนาการด้านสังคมและเศรษฐกิจของชุมชนและของรัฐ อีกทั้งเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาระหว่างประเทศ รวมถึงเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ,

ยืนยันอีกครั้งถึง ข้อมติที่ 52/86 ลงวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ.1997 ที่รับรองยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา,

ระลึกถึง ข้อมติที่ 61/143 ลงวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2006, ข้อมติที่ 62/133 ลงวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 2007, ข้อมติที่ 63/155 ลงวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 2008 และข้อมติที่ 64/137 ลงวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 2009 ว่าด้วยการเพิ่มความพยายามในการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ,

ระลึกเช่นกันถึง ปฏิญญากรุงเทพว่าด้วยการผนึกกำลังและการตอบโต้: การดำเนินกลยุทธ์ร่วมกันในการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ซึ่งได้รับการรับรองจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาสมัยที่สิบเอ็ด[9] ซึ่งรัฐบาลทั้งหลายควรตระหนักว่ายุทธศาสตร์การป้องกันอาชญากรรมที่ครอบคลุมจะลดอาชญากรรมและการตกเป็นผู้ถูกกระทำอย่างมีนัยสำคัญ และรัฐควรต้องนำยุทธศาสตร์ดังกล่าวไปพัฒนา ในระดับท้องถิ่น, ระดับประเทศ และระดับระหว่างประเทศ โดยพิจารณาแนวปฏิบัติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรม[10] และเน้นย้ำถึงความสำคัญของการสนับสนุนสิทธิประโยชน์ของผู้เสียหายจากอาชญากรรม รวมทั้งพิจารณาถึงเพศสภาพของผู้เสียหายเหล่านั้นด้วย,

---

[9] Resolution 60/177, annex.

[10] Economic and Social Council resolution 2002/13, annex.

รับทราบถึง ข้อมติคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติที่ 11/2 ลงวันที่ 17 มิถุนายน ค.ศ. 2009 ว่าด้วยการเร่งและมุ่งดำเนินการในการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ,[11]

ระลึกถึง การรวมความผิดทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับเพศสภาพและอาชญากรรมความรุนแรงทางเพศในธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ[12] รวมถึงการรับรองโดยคณะตุลาการอาญาระหว่างประเทศเฉพาะกิจ ว่าการข่มขืนสามารถเป็นส่วนหนึ่งของอาชญากรรมสงคราม, อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ หรือการกระทำที่เป็นส่วนประกอบของการล้างเผ่าพันธุ์หรือการทรมาน,

แสดงความห่วงใยอย่างลึกซึ้ง เกี่ยวกับความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบที่ขยายวงกว้าง และปรากฏขึ้นทั่วโลก และเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่จะยกระดับความพยายามในการจัดการกับความท้าทายดังกล่าว,

---

[11] ดู *Official Records of the General Assembly*, *Sixty-fourth Session*, *Supplement No. 53* (A/64/53), chap. III, sect. A.

[12] สหประชาชาติ, *Treaty Series*, vol. 2187, No. 38544.

ยอมรับว่า กระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มีประสิทธิภาพและบูรณาการร่วมกัน ในการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นต้องอาศัยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด รวมทั้งเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย, พนักงานอัยการ, ผู้พิพากษา, ทนายความของผู้เสียหาย, ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสาธารณสุข และนักนิติวิทยาศาสตร์,

ย้ำถึง ความสำคัญของการตอบสนอง ที่ครอบคลุม, ที่มีการประสานงานเป็นอย่างดี, มีประสิทธิภาพ และได้รับการจัดสรรทรัพยากรอย่างเพียงพอโดยระบบสหประชาชาติต่อความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ,

ระลึกถึง การสานเสวนาร่วมกันระหว่างคณะกรรมาธิการว่าด้วยสถานภาพสตรีและคณะกรรมาธิการว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา เรื่อง การจัดการความรุนแรงต่อผู้หญิงผ่านการปฏิรูปกฎหมาย ซึ่งจัดขึ้นที่นครนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 2009 ภายในกรอบวาระการประชุมสมัยที่ห้าสิบสามของคณะกรรมาธิการว่าด้วยสถานภาพสตรี,

ระลึกเช่นกันถึง คำวินิจฉัยที่ 17/1 ลงวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 2008[13] ของคณะกรรมาธิการว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่ร้องขอให้สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติจัดการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญระหว่างรัฐ ซึ่งมีตัวแทนจากภูมิภาคต่าง ๆ ในสัดส่วนที่เท่าเทียมกันร่วมกับสถาบันเครือข่ายแผนงานสหประชาชาติด้านการป้องกันอาชญากรรม และความยุติธรรมทางอาญา, คณะกรรมาธิการว่าด้วยสถานภาพสตรี และผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยความรุนแรงต่อสตรี สาเหตุและผลกระทบ เพื่อทบทวนและปรับปรุงยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ตามความเหมาะสม,

[13] ดู *Official Records of the Economic and Social Council*, *2008*, *Supplement No. 10* (E/2008/30), chap. I,sect. D.

1. *ประณามอย่างรุนแรงต่อ* การกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกกรณี ไม่ว่ากระทำโดยรัฐ, โดยปัจเจกบุคคล หรือโดยกลุ่มบุคคลหรือองค์กรซึ่งไม่ใช่รัฐ และเรียกร้องให้ขจัดความรุนแรงทุกรูปแบบที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพ ทั้งในครอบครัว, ในชุมชนทั่วไป และในกรณีที่กระทำหรือเพิกเฉยโดยรัฐ

2. *ย้ำว่า* "ความรุนแรงต่อผู้หญิง" หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่เป็นความรุนแรงที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพ ที่ส่งผลหรืออาจส่งผลเป็นอันตรายต่อร่างกาย, เพศ หรือจิตใจ หรือความทนทุกข์ทรมานของผู้หญิง รวมถึงการข่มขู่ว่าจะกระทำการดังกล่าว, การบีบบังคับ หรือการลิดรอนเสรีภาพตามอำเภอใจไม่ว่าจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะหรือในชีวิตส่วนตัว

3. *รับทราบด้วยความชื่นชม* ถึงการทำงานของการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญระหว่างรัฐที่ทบทวนและปรับปรุงยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ 23 ถึง 25 มีนาคม ค.ศ. 2009[14]

4. *รับรอง* แนวปฏิบัติในยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาฉบับปรับปรุง ที่เป็นภาคผนวกของข้อมตินี้

[14] ดู E/CN.15/2010/2.

5. *เร่งรัดให้* รัฐสมาชิกยุติการไม่ต้องรับผิดจากการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง ด้วยการทำการสืบสวนสอบสวน, การดำเนินคดีโดยชอบด้วยกฎหมาย และการลงโทษผู้กระทำความผิดทุกคน โดยรับประกันว่าผู้หญิงต้องได้รับการคุ้มครองอย่างเท่าเทียมภายใต้กฎหมาย และเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียมกัน และโดยมีการตรวจสอบ โดยสาธารณะรวมทั้งต่อต้านทัศนคติที่สนับสนุน, ให้ความชอบธรรม หรือยอมจำทนกับรูปแบบใด ๆ ของความรุนแรงต่อผู้หญิง

6. *เร่งรัดเช่นกันให้* รัฐสมาชิกพัฒนากลไกและกระบวนการสำหรับการคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในระบบยุติธรรมทางอาญา โดยคำนึงถึงปฏิญญาว่าด้วยหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการอำนวยความยุติธรรมแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากอาชญากรรมและการใช้อำนาจโดยไม่มิชอบ[15] และจัดให้มีการให้คำปรึกษาและช่วยเหลือเป็นพิเศษเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว

[15] Resolution 40/34, annex.

7. *เรียกร้องให้* รัฐสมาชิกพัฒนายุทธศาสตร์การป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่มีประสิทธิภาพ ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมทั้งยุทธศาสตร์ที่มุ่งป้องกันการทำให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำโดยขจัดอุปสรรคที่กีดขวางผู้ถูกกระทำจากการแสวงหาความปลอดภัย รวมถึงอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการปกครองดูแลเด็ก, การเข้าถึงสถานพักพิงและการได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย

8. *เรียกร้องเพิ่มเติมให้* รัฐสมาชิกพัฒนาและนำนโยบายและแผนการป้องกันอาชญากรรมมาใช้ปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยของผู้หญิงทั้งในบ้านและสังคมวงกว้าง ในลักษณะที่สะท้อนถึงความเป็นจริงของชีวิตผู้หญิงและสนองตอบต่อความต้องการที่เฉพาะเจาะจงของผู้หญิง โดยคำนึงถึงแนวปฏิบัติในการป้องกันอาชญากรรม[10] และคุณูปการสำคัญที่โครงการให้ความรู้และสร้างความตระหนักรู้แก่สาธารณชนมีส่วนช่วยในการส่งเสริมความปลอดภัยของผู้หญิง

9. *เร่งรัดให้* รัฐสมาชิกประเมินและทบทวนกฎหมายและหลักกฎหมาย, กระบวนการ, นโยบาย, โครงการ และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาในแนวทางที่สอดคล้องกับระบบกฎหมายของรัฐสมาชิกนั้น และนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงมาพิจารณาว่าสิ่งเหล่านั้นเพียงพอที่จะป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง หรือหากมีผลกระทบด้านลบต่อผู้หญิงให้มีการแก้ไขปรับปรุงเพื่อประกันว่าผู้หญิงจะได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมและเท่าเทียม

10. *เร่งรัดเช่นกันให้* รัฐสมาชิกพิจารณาความต้องการพิเศษและความเปราะบางของผู้หญิงในระบบยุติธรรมทางอาญาโดยเฉพาะหญิงที่ถูกควบคุมตัว, ผู้ต้องขังหญิงมีครรภ์ และผู้หญิงมีบุตรที่เกิดในสถานกักขัง รวมทั้งพัฒนานโยบายและแผนที่จัดการความต้องการดังกล่าวโดยพิจารณาถึงมาตรฐานและบรรทัดฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

11. *เร่งรัดต่อไป* ให้รัฐสมาชิกตระหนักถึงความต้องการและความเปราะบางเป็นพิเศษของผู้หญิงและเด็กที่อยู่ในสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธและสถานการณ์ภายหลังสงคราม, ผู้โยกย้ายถิ่นฐานที่เป็นสตรี, หญิงผู้ลี้ภัย และผู้หญิงที่ตกอยู่ภายใต้ความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยเหตุทางสัญชาติ, ชาติพันธุ์, ศาสนา หรือภาษา

12. *เร่งรัดให้* รัฐสมาชิกจัดหาความช่วยเหลือที่เหมาะสมแก่ผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง รวมทั้งประกันว่าผู้หญิงเหล่านั้นเข้าถึงผู้แทนทางกฎหมายที่เพียงพอตามที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อให้ผู้หญิงเหล่านั้นได้รับข้อมูลประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับกระบวนพิจารณาทางกฎหมายและประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายครอบครัว และอื่น ๆ

13. *เชิญชวน ให้*รัฐสมาชิกสร้างแนวทางการจัดการกับความรุนแรงทางเพศด้วยการทำงาน ที่ประสานความร่วมมือกันแบบสหวิชาชีพ ซึ่งมีตำรวจ, พนักงานอัยการ, ผู้พิพากษา, นักนิติวิทยาศาสตร์ และผู้ให้บริการช่วยเหลือที่ได้รับการฝึกอบรมเป็นพิเศษร่วมอยู่ด้วย เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพแก่ผู้ถูกกระทำ และเพิ่มความเป็นไปได้ในการจับกุม, การดำเนินคดี และการพิจารณาพิพากษา ลงโทษผู้กระทำความผิด และป้องกันการทำให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำ

14. *สนับสนุนให้* รัฐสมาชิกออกแบบและส่งเสริมกลุ่มโครงการเสริมสร้างพลังของผู้หญิงทั้งด้านการเมืองและเศรษฐกิจเพื่อช่วยป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้วยการให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ

15. *เรียกร้องให้* รัฐสมาชิกจัดตั้งและเสริมสร้างประสิทธิภาพแก่กลไกการจัดเก็บข้อมูลความรุนแรงต่อผู้หญิงที่เป็นระบบเพื่อวัตถุประสงค์ในการประเมินขอบเขตและความชุกของเหตุการณ์ความรุนแรงดังกล่าว และเพื่อเป็นแนวทางการออกแบบ, การนำมาปฏิบัติและการสนับสนุนเงินงบประมาณในการป้องกันอาชญากรรมและการจัดการกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มีประสิทธิภาพ

16. *เร่งรัดให้* รัฐสมาชิกและระบบสหประชาชาติใส่ใจและสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศที่มากยิ่งขึ้นในเรื่องการวิจัยที่เป็นระบบและการเก็บ, การวิเคราะห์ และการเผยแพร่ข้อมูล ซึ่งรวมถึงข้อมูลที่จำแนกตามเพศ, อายุ และข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องในเรื่องของขอบเขต, ลักษณะ และผลของความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมทั้งผลกระทบและประสิทธิภาพของนโยบายและแผนในการต่อต้านความรุนแรง, ยินดีต่อการจัดตั้งฐานข้อมูลที่สอดประสานกันในเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงของเลขาธิการสหประชาชาติ[16] และเร่งรัดรัฐสมาชิกและระบบสหประชาชาติ ในการจัดส่งข้อมูลอย่างสม่ำเสมอเพื่อรวมไว้ในฐานข้อมูล

[16] แหล่งที่มา www.un.org/esa/vawdatabase.

17. *เรียกร้องให้* สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติสนับสนุนความพยายามต่าง ๆ ของประเทศในการส่งเสริมการเสริมสร้างพลังของผู้หญิงและความเท่าเทียมระหว่างเพศเพื่อเพิ่มความพยายามในการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมทั้งเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาในการตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงผ่านโครงการทั้งหมดตามแผนงานของสำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ

18. *เร่งรัด* สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติและรัฐสมาชิก ตลอดจนเชิญชวนสถาบันเครือข่ายแผนงานสหประชาชาติด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ให้ดำเนินการนำเสนอโอกาสการจัดอบรมและพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา และผู้ให้บริการความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายจากการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมทั้งจัดให้มีและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแบบอย่างของมาตรการช่วยเหลือ, แผนงานการป้องกัน และแนวปฏิบัติอื่น ๆ ที่ประสบความสำเร็จ

19. *ร้องขอให้* สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติเพิ่มความพยายามอย่างเต็มกำลังเพื่อให้มีการใช้และเผยแพร่ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงอย่างแพร่หลายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งรวมทั้งผ่านการพัฒนาและทบทวนเครื่องมือที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรา, คู่มือฝึกอบรม, แผนงานและหลักสูตร รวมทั้งหลักสูตรการเสริมสร้างศักยภาพออนไลน์ในแต่ละส่วนของยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุง โดยถือเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและใช้ได้จริงในทางปฏิบัติในการเผยแพร่เนื้อหาที่เกี่ยวข้อง และเชิญชวนรัฐสมาชิกและผู้บริจาคอื่นให้สนับสนุนเงินงบประมาณพิเศษ เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว ทั้งนี้ตามกฎและกระบวนการขององค์การสหประชาชาติ

20. *เชิญชวนให้* สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติเสริมสร้างความแข็งแกร่งในการประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระบบสหประชาชาติ ในกิจกรรมด้านความรุนแรงต่อผู้หญิง โดยเฉพาะกองทุนสหประชาชาติเพื่อการพัฒนาสตรี, กองความก้าวหน้าของสตรีในสำนักเลขาธิการ, องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ, กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ และสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ และผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยความรุนแรงต่อสตรี สาเหตุและผลกระทบของปัญหา รวมถึงองค์กรระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) อื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรด้านการเงิน, วิชาการ, เครื่องมือ และบุคลากรอย่างมีประสิทธิภาพเมื่อมีการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงมาใช้

ภาคผนวก

ยุทธศาสตร์ต้นแบบ และมาตรการเชิงปฏิบัติ ว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ฉบับปรับปรุง

บทนำ

1. ความซับซ้อนของความรุนแรงต่อผู้หญิงทำให้จำเป็นต้องมียุทธศาสตร์รูปแบบต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อปรากฏการณ์ความรุนแรงหลากหลายรูปแบบและในหลายบริบทที่เกิดขึ้นทั้งในชีวิตส่วนตัวหรือในที่สาธารณะ ไม่ว่าในที่พักอาศัย, ในสถานที่ทำงาน, ในสถาบันการศึกษา อบรม, ในชุมชนหรือในสังคม, ในสถานที่คุมขังหรือในช่วงที่มีสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธ หรือภัยธรรมชาติ ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาฉบับปรับปรุงนี้ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้วิธีดำเนินการที่เป็นระบบ, ครอบคลุม, สอดคล้อง, หลายภาคส่วนมีส่วนร่วมและมีความยั่งยืนในการต่อต้านความรุนแรงต่อผู้หญิง ทั้งนี้ มาตรการในเชิงปฏิบัติ, ยุทธศาสตร์ และการดำเนินการที่จะกล่าวต่อไป สามารถถูกนำเสนอในแง่ของการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาเพื่อจัดการความรุนแรงต่อผู้หญิง โดยคำว่า “ผู้หญิง” ให้รวมถึง “เด็กผู้หญิง” เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

2. ความรุนแรงต่อผู้หญิงเกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลกอันเป็นการละเมิดต่อสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวาง และเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการบรรลุถึงความเท่าเทียมระหว่างเพศ, การพัฒนา และสันติสุข ทั้งนี้ ความรุนแรงต่อผู้หญิงมีรากฐานอย่างยาวนานจากความไม่เท่าเทียมกันของชายและหญิง ความรุนแรงต่อผู้หญิงทุกรูปแบบนั้นเป็นการละเมิดและทำให้เสื่อมเสียอย่างร้ายแรง หรือทำลายซึ่งการใช้สิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้หญิงทุกประการ และมีผลกระทบอย่างร้ายแรงทั้งแบบเฉียบพลันและในระยะยาวต่อสุขภาพ รวมถึงสุขภาพทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ เช่น เพิ่มความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีหรือเป็นโรคเอดส์ และความปลอดภัยสาธารณะ รวมทั้งยังมีผลกระทบเชิงลบต่อการพัฒนาด้านจิตใจ, สังคมและเศรษฐกิจของบุคคล, ครอบครัว, ชุมชน และรัฐ

3. ความรุนแรงต่อผู้หญิงมักถูกปลูกฝังและยอมรับโดยค่านิยมทางสังคม, แบบแผนทางวัฒนธรรม และแนวปฏิบัติ ในระบบยุติธรรมทางอาญาและผู้ออกกฎหมายเองก็ตกอยู่ภายใต้ค่านิยมเหล่านั้นเช่นกัน และไม่ตระหนักว่า ความรุนแรงต่อผู้หญิงมีความร้ายแรงเช่นเดียวกับความรุนแรงรูปแบบอื่น ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่รัฐต้องประณามอย่างจริงจังต่อความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบและระงับการก่อให้เกิดจารีต, ประเพณี หรือความเชื่อทางศาสนาใด ๆ ที่ทำให้รัฐหลีกเลี่ยงหน้าที่ในการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง และเป็นเรื่องสำคัญที่ระบบยุติธรรมทางอาญาต้องตระหนักถึงความรุนแรงต่อผู้หญิงในฐานะที่เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเพศสภาพและในฐานะการแสดงออกซึ่งอำนาจและความไม่เท่าเทียม

4. ความรุนแรงต่อผู้หญิงถูกนิยามไว้ในปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี[1] และถูกเน้นย้ำถึงในกรอบแผนปฏิบัติการที่ได้รับการรับรองในการประชุมระดับโลกว่าด้วยเรื่องสตรีครั้งที่สี่[3] ว่า หมายความถึงการกระทำใด ๆ ที่เป็นความรุนแรงที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพที่ส่งผลหรืออาจส่งผลเป็นอันตรายต่อร่างกาย, เพศ หรือจิตใจ หรือความทนทุกข์ทรมานของผู้หญิง รวมถึงการข่มขู่ว่าจะกระทำการดังกล่าว, การบีบบังคับหรือการลิดรอนเสรีภาพตามอำเภอใจไม่ว่าจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะหรือในชีวิตส่วนตัว ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงฉบับปรับปรุงถูกนำมาใช้โดยกรอบแผนการปฏิบัติงานของรัฐบาลที่รับมาเมื่อปี ค.ศ. 1995 และต่อมาได้รับการรับรองใหม่ในปี ค.ศ. 2000 และปี ค.ศ. 2005, ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1977[17] และข้อมติที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องซึ่งรวมถึงข้อมติที่ประชุมที่ 61/143 และ 63/155 ซึ่งตระหนักว่าผู้หญิงบางกลุ่มต้องเผชิญหรือมีความเสี่ยงสูงต่อการถูกกระทำความรุนแรง

[17] Resolution 52/86, annex.

5. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงตระหนักเป็นพิเศษถึงความจำเป็นที่จะต้องมีนโยบายเชิงรุกซึ่งให้ความสำคัญกับเรื่องเพศสภาพในทุกนโยบาย, โครงการ และแนวปฏิบัติเพื่อประกันความเท่าเทียมระหว่างเพศและการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม รวมถึงการกำหนดเป้าหมายในการมีส่วนร่วมอย่างสมดุลของบุคคลทุกเพศในทุกการตัดสินใจ รวมถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงควรนำมาใช้เป็นแนวปฏิบัติที่สอดคล้องกับตราสารระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง รวมถึงอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ[8], อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก,[18] พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง การขายเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก,[19] กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง,[20] พิธีสารว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะในสตรีและเด็ก แนบท้ายอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร,[21]

---

[18] สหประชาชาติ, *Treaty Series*, vol. 1577, No. 27531.

[19] เรื่องเดียวกัน, vol. 2171, No. 27531.

[20] ดู resolution 2200 A (XXI), annex.

[21] สหประชาชาติ, *Treaty Series*, vol. 2237, No. 39574.

ธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ[12] และแนวปฏิบัติการป้องกันอาชญากรรม[10] เพื่อส่งเสริมการนำตราสารข้างต้นไปใช้ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงนี้ยืนยันความมุ่งมั่นของรัฐในการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ และเสริมสร้างพลังของผู้หญิงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ 3 ของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ

6. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงควรได้รับการรับรองโดยกฎหมายภายในประเทศและนำไปปฏิบัติโดยรัฐสมาชิกและองค์กรอื่นในลักษณะที่สอดคล้องกับสิทธิที่จะได้รับความเสมอภาคภายใต้กฎหมาย ในขณะเดียวกันยอมรับด้วยว่าบางครั้ง เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมระหว่างเพศอาจจะต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกัน ซึ่งคำนึงถึงความแตกต่างของผลกระทบของความรุนแรงที่เกิดกับผู้หญิงเมื่อเทียบกับผู้ชาย รัฐสมาชิกควรประกันว่าผู้หญิงจะได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายและการเข้าถึงความยุติธรรมอย่างเท่าเทียม เพื่อส่งเสริมความพยายามของรัฐบาลในการป้องกันและลงโทษการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงโดยการใช้นโยบายและยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมและประสานงานกันและเพื่อรับมือกับความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบภายใต้ระบบยุติธรรมทางอาญา

7. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงตระหนักว่าการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาเพื่อตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น ต้องให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้ถูกกระทำและเสริมสร้างพลังให้แก่ผู้หญิงแต่ละคนที่ตกเป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรง ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงดังกล่าวมุ่งประกันว่า ความพยายามในการป้องกันและแทรกแซงไม่ได้มีขึ้นเพียงเพื่อหยุดและจัดการกับความรุนแรงต่อผู้หญิงได้อย่างเหมาะสมเท่านั้น แต่ยังเพื่อฟื้นฟูศักดิ์ศรี และความสามารถในการกำหนดชีวิตตนเองให้กับผู้ถูกกระทำความรุนแรงเช่นว่านั้นได้

8. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงมุ่งหมายจะก่อให้เกิดความเท่าเทียมระหว่างผู้หญิงและผู้ชายทั้งโดยนิตินัยและโดยพฤตินัย ซึ่งมิได้หมายความว่าผู้หญิงจะได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษ แต่มุ่งหวังที่จะประกันว่า ความไม่เสมอภาคหรือรูปแบบ การเลือกปฏิบัติใด ๆ ที่ผู้หญิงเผชิญเมื่อเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมจะได้รับการแก้ไขเยียวยาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความรุนแรง

9. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุง ตระหนักว่าความรุนแรงทางเพศเป็นประเด็นด้านสันติภาพและความมั่นคง ระหว่างประเทศตามที่กล่าวไว้ในข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงที่ 1325 (2000) ลงวันที่ 31 ตุลาคม ค.ศ. 2000 และข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงที่ 1820 (2008) ลงวันที่ 19 มิถุนายน ค.ศ. 2008 ว่าด้วยเรื่องผู้หญิง สันติภาพ และความมั่นคง โดยเฉพาะกรณีความจำเป็นที่คู่กรณีในสภาวะความขัดแย้งด้วยอาวุธจะต้องนำมาตรการป้องกันและคุ้มครองมาใช้เพื่อยุติความรุนแรงทางเพศ

10. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงตระหนักว่าผู้หญิงกลุ่มพิเศษบางกลุ่มมีความเสี่ยงต่อการถูกกระทำความรุนแรงได้ง่ายเป็นพิเศษ ไม่ว่าเพราะสัญชาติ, ชาติพันธุ์, ศาสนา หรือภาษา หรือ เพราะผู้หญิงนั้นมาจากกลุ่มชนพื้นเมืองดั้งเดิม (กลุ่มชาติพันธุ์), ผู้โยกย้ายถิ่นฐาน, คนไร้รัฐ, ผู้ลี้ภัย, ที่พักอาศัยในพื้นที่ด้อยพัฒนา ชนบท หรือพื้นที่ห่างไกล, ผู้ไร้ที่อยู่อาศัย, อยู่ในสถานรับดูแลหรือที่ถูกควบคุมตัว, ผู้ทุพพลภาพ, ผู้สูงอายุ, หญิงหม้าย หรืออาศัยในพื้นที่ความขัดแย้ง, สถานการณ์ภายหลังสงคราม หรือภัยพิบัติ และด้วยเหตุข้างต้นผู้หญิงเหล่านั้นจึงต้องการความใส่ใจ, การเข้าแทรกแซงเพื่อช่วยเหลือ และความคุ้มครองเป็นพิเศษในการพัฒนาการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาเพื่อตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิง

11. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงตระหนักถึงความก้าวหน้าในการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาเพื่อตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิงและความสำคัญของการลงทุนในการป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิง

12. ยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงตระหนักว่ารัฐมีหน้าที่ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนทุกคน รวมทั้งผู้หญิง และตระหนักว่ารัฐต้องใช้ความละเอียดรอบคอบและใช้มาตรการที่เกี่ยวข้องเพื่อป้องกัน, สืบสวนสอบสวนและลงโทษผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง และมีหน้าที่ขจัดการไม่ต้องรับผิดและให้ความคุ้มครองแก่ผู้ถูกกระทำ ทั้งนี้ การที่รัฐบกพร่องต่อหน้าที่ดังกล่าวถือเป็นการละเมิด และทำให้เสื่อมเสียหรือทำลาย ซึ่งการใช้สิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้หญิง

I. หลักการแนวทาง

13. รัฐสมาชิกควรต้อง

(เอ) คำนึงถึงหลักการแนวทางโดยรวมว่า การป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่มีประสิทธิภาพที่สามารถแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงต้องอยู่บนพื้นฐานสิทธิมนุษยชน, มีการบริหารความเสี่ยง และส่งเสริมความปลอดภัยและเสริมสร้างพลังให้กับผู้ถูกกระทำ ในขณะเดียวกันต้องประกันว่า ผู้กระทำความผิดต้องรับผิดชอบในการกระทำของตน

(บี) พัฒนากลไกเพื่อประกันให้มีแนวทางที่ครอบคลุม, ประสานงาน, เป็นระบบ และยั่งยืน ในการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงมาใช้ในทางปฏิบัติทั้งในระดับประเทศ, ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ

(ซี) ส่งเสริมบทบาทและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานภาครัฐและภาคประชาสังคม รวมถึงผู้มีส่วนได้เสียอื่น ในการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงมาใช้

(ดี) จัดสรรทรัพยากรที่เพียงพอและยั่งยืน และพัฒนากลไกการติดตามการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงมาใช้และการกำกับดูแลให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

(อี) คำนึงถึงความต้องการที่แตกต่างของหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงในการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงมาใช้

II. กฎหมายอาญา

14. รัฐสมาชิกควรต้อง

(เอ) ทบทวน, ประเมิน และปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกฎหมาย, นโยบาย, หลักปฏิบัติ, ขั้นตอนและวิธีการ, แผนงาน และแนวปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายอาญา เพื่อประกันและรับรองคุณค่า, ความครอบคลุม และความมีประสิทธิภาพในการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ และเพื่อยกเลิกบทบัญญัติที่ยอมให้มีการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง หรือที่ยกเว้นความผิดหรือโทษในการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง หรือที่เพิ่มความเปราะบางแก่ผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง หรือที่ทำให้หญิงนั้นตกเป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงซ้ำ

(บี) ทบทวน, ประเมิน และปรับปรุงกฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่งเพื่อประกันว่าการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบเป็นความผิดทางอาญา และเป็นสิ่งต้องห้าม และหากยังไม่กำหนดเช่นนั้น ให้มีมาตรการในการดำเนินการดังกล่าว รวมถึงให้มีมาตรการเพื่อป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิง, คุ้มครอง เสริมสร้างพลังและสนับสนุนผู้รอดชีวิตจากความรุนแรง, ลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างได้สัดส่วน และประกันให้ผู้ถูกกระทำได้รับการเยียวยาที่มีอยู่

(ซี) ทบทวน, ประเมิน และปรับปรุงกฎหมายอาญา เพื่อประกันว่า

(1) บุคคลที่ถูกดำเนินคดีต่อศาลหรือถูกศาลพิพากษาในฐานความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมรุนแรง อาจถูกจำกัดการครอบครองและการใช้อาวุธปืนและอาวุธอื่น ๆ ได้ภายใต้กรอบระบบกฎหมายภายในประเทศ

(2) บุคคลอาจถูกห้ามหรือถูกระงับมิให้ก่อกวน ข่มขู่ หรือคุกคามผู้หญิง ภายใต้กรอบระบบกฎหมายภายในประเทศ

(3) กฎหมายว่าด้วยความรุนแรงทางเพศคุ้มครองอย่างเพียงพอแก่บุคคลทุกคนจากการกระทำทางเพศที่ไม่ได้มีพื้นฐานบนความยินยอมของทั้งสองฝ่าย

(4) กฎหมายคุ้มครองเด็กทุกคนจากความรุนแรงทางเพศ, การล่วงละเมิดทางเพศ, หรือการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบทางเพศเพื่อการค้า และการคุกคามทางเพศ รวมถึงการกระทำความผิดทางอาญาโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศรูปแบบใหม่ รวมถึงอินเตอร์เน็ต

(5) ประเพณีปฏิบัติที่เป็นอันตรายในทุกรูปแบบ ซึ่งรวมถึงการขลิบอวัยวะเพศหญิง เป็นความผิดอาญาร้ายแรงภายใต้กฎหมาย

(6) การค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็กเป็นความผิดอาญา

(7) บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ในกองกำลังติดอาวุธหรือปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติจะถูกสอบสวน และถูกลงโทษสำหรับการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง

(ดี) ทบทวน, ประเมิน และปรับปรุงกฎหมายภายในประเทศ, นโยบาย, แนวปฏิบัติ และกระบวนการอย่างต่อเนื่อง โดยคำนึงถึงตราสารทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเพื่อตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิงได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งประกันว่ามาตรการดังกล่าวส่งเสริม และสอดคล้องกับระบบยุติธรรมทางอาญาในการตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิง และประกันว่า คำวินิจฉัยทางแพ่งเรื่องการสิ้นสุดการสมรส, อำนาจปกครองบุตร และขั้นตอนการพิจารณาคดีเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในครอบครัว หรือการกระทำโดยมิชอบต่อเด็กนั้น มีการคุ้มครองผู้ถูกกระทำที่เพียงพอ และคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก

(อี) ทบทวน และในกรณีที่สมควร ปรับปรุง, แก้ไข หรือยกเลิกกฎหมาย, ระเบียบ, นโยบาย, แนวปฏิบัติ และประเพณีใด ๆ ที่เลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงหรือมีผลให้เกิดการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง และประกันว่าบทบัญญัติต่าง ๆ ในกรณีที่มีระบบกฎหมายแบบพหุนิยม (multiple legal systems) เป็นไปตามพันธกรณี, ข้อผูกพัน และหลักสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะจากหลักเรื่องการไม่เลือกปฏิบัติ

III. วิธีพิจารณาความอาญา

15. รัฐสมาชิกควรต้องทบทวน, ประเมินและปรับปรุงวิธีพิจารณาความอาญาตามที่สมควร และคำนึงถึงตราสารทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเพื่อประกันว่า

(เอ) ตำรวจและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่น ๆ มีอำนาจเพียงพอในการเข้าไปในสถานที่และทำการจับกุมในกรณีที่มีการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง และใช้มาตรการต่าง ๆ ในทันที เพื่อประกันความปลอดภัยแก่ผู้ถูกกระทำ ทั้งนี้ โดยได้รับอนุมัติจากศาลในกรณีที่กฎหมายภายในบัญญัติไว้

(บี) ความรับผิดชอบในการริเริ่มการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีอาญาเป็นของตำรวจและเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจฟ้องคดีเป็นหลัก ไม่ขึ้นอยู่กับหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรง โดยไม่คำนึงถึงระดับหรือรูปแบบความรุนแรง

(ซี) หญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงสามารถเบิกความเป็นพยานในกระบวนการพิจารณาคดีอาญาผ่านการใช้มาตรการที่เหมาะสมที่ช่วยในการเบิกความดังกล่าว โดยคุ้มครองความเป็นส่วนตัว ข้อมูลส่วนบุคคล และศักดิ์ศรีของผู้หญิง, มาตรการที่ประกันความปลอดภัยในระหว่างกระบวนพิจารณา และมาตรการที่หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้หญิงตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำจากกระบวนการ[22] ในการนี้ กรณีที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติรับรองความปลอดภัยของผู้ถูกกระทำ การที่ผู้ถูกกระทำปฏิเสธไม่เบิกความต่อศาล ไม่ควรเป็นความผิดอาญาหรือความผิดตามกฎหมายอื่น

(ดี) กฎเกณฑ์เกี่ยวกับพยานหลักฐานต้องปราศจากการเลือกปฏิบัติ, พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดสามารถนำเสนอต่อศาลได้, กฎเกณฑ์และหลักการต่อสู้คดีจะต้องไม่เลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง, และข้อต่อสู้เกี่ยวกับ “การหมิ่นเกียรติ” หรือ “การบันดาลโทสะ” ไม่อาจถูกยกโดยผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงให้เป็นเหตุยกเว้นความรับผิดทางอาญาได้

[22] “การทำให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำจากกระบวนการ” คือ การทำให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำ โดยมิได้เป็นผลโดยตรงจากการกระทำความผิดอาญา แต่เกิดจากการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้ถูกกระทำจากหน่วยงานหรือบุคคลในกระบวนการ

(อี) ความน่าเชื่อถือของผู้ร้องทุกข์ในคดีความรุนแรงทางเพศย่อมไม่แตกต่างจากความน่าเชื่อถือของผู้ร้องทุกข์ในการดำเนินคดีอาญาประเภทอื่น, การนำเสนอประวัติทางเพศของผู้ร้องทุกข์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับคดีทั้งในการดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาเป็นการต้องห้าม และเพียงเพราะการแจ้งความล่าช้าไปจากวันที่กล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดทางเพศไม่อาจอนุมานให้เป็นผลร้ายได้

(เอฟ) บุคคลที่กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงขณะอยู่ภายใต้ฤทธิ์ของสุรา, ยาเสพติด หรือสารอื่น ๆ ที่เสพโดยสมัครใจ จะไม่ได้รับการยกเว้นความรับผิดทางอาญา

(จี) พยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความรุนแรง, การล่วงละเมิด, การติดตามรังควาน และการแสวงหาประโยชน์ที่ผ่านมาของผู้กระทำความผิดจะถูกนำมาพิจารณาในชั้นศาลตามหลักกฎหมายอาญาภายในประเทศนั้น

(เอช) ตำรวจและศาลมีอำนาจออกและบังคับคำสั่งคุ้มครองและคำสั่งระงับหรือห้ามมิให้กระทำการใด ๆ ในเหตุความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมถึงนำตัวผู้กระทำความผิดออกจากที่พักอาศัย และห้ามมิให้ติดต่อกับผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงและบุคคลอื่นที่ได้รับผลกระทบอีก ไม่ว่าจะในหรือนอกที่พักอาศัย, ออกและบังคับคำสั่งที่เกี่ยวกับค่าอุปการะเลี้ยงดูและปกครองดูแลเด็ก และกำหนดโทษสำหรับการฝ่าฝืนคำสั่งเหล่านั้น หากไม่สามารถให้อำนาจตำรวจในการออกคำสั่งดังกล่าวได้ จะต้องมีมาตรการต่าง ๆ ที่ประกันว่าจะสามารถร้องขอคำสั่งศาลได้อย่างทันท่วงที เพื่อให้ศาลออกคำสั่งได้อย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ มาตรการคุ้มครองข้างต้นไม่จำต้องขึ้นอยู่กับการเริ่มดำเนินคดีอาญา

(ไอ) มีบริการต่าง ๆ ที่ครอบคลุม และใช้มาตรการคุ้มครองต่าง ๆ ในกรณีที่จำเป็น เพื่อประกันความปลอดภัย, ความเป็นส่วนตัว และศักดิ์ศรีของผู้ถูกกระทำและครอบครัวของบุคคลดังกล่าวในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยไม่มีอคติในเรื่องความสามารถหรือความเต็มใจของผู้ถูกกระทำในการมีส่วนร่วมในการสืบสวนสอบสวนหรือการดำเนินคดี และเพื่อคุ้มครองบุคคลเหล่านี้จากการข่มขู่และการแก้แค้น รวมถึงการกำหนดแผนการคุ้มครองพยานและผู้ถูกกระทำที่ครอบคลุม

(เจ) ความเสี่ยงต่อความปลอดภัย รวมถึงความเปราะบางของผู้ถูกกระทำ ต้องถูกนำมาพิจารณาในการตัดสินลงโทษแบบไม่คุมขังหรือกึ่งคุมขัง, การให้ประกันตัว, การปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไข, การทำทัณฑ์บน หรือการคุมประพฤติผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำซากและเป็นอันตราย

(เค) การอ้างการป้องกันตัวของผู้หญิงที่เป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรง โดยเฉพาะในกรณี battered woman syndrome[23] จะถูกนำมาพิจารณาในการสืบสวนสอบสวน, การดำเนินคดี และการพิพากษาลงโทษบุคคลนั้น

(แอล) ผู้หญิงที่เป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงสามารถเข้าถึงกระบวนการและกลไกการร้องเรียนทั้งหมด โดยปราศจากความกลัวจากการถูกแก้แค้นหรือการเลือกปฏิบัติ

IV. ตำรวจ, พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่อื่นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

16. รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสมภายใต้กรอบระบบกฎหมายภายในประเทศ และคำนึงถึงตราสารทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

[23] อาการ battered woman syndrome เป็นอาการที่ผู้หญิงได้รับความกดดันจากการถูกกระทำความรุนแรงซ้ำ ๆ จากบุคคลใกล้ชิด และไม่สามารถดำเนินการใด ๆ เพื่อหลุดพ้นจากการกระทำโดยมิชอบดังกล่าวได้ รวมถึงกรณีที่หญิงนั้นปฏิเสธที่จะดำเนินคดี หรือรับความช่วยเหลือใด ๆ

(เอ) ประกันว่า ระบบยุติธรรมทางอาญาจะนำบทบัญญัติกฎหมาย, นโยบาย, กระบวนการ, แผนงาน และแนวปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงไปปฏิบัติ อย่างเสมอต้นเสมอปลายและมีประสิทธิภาพ โดยที่มีการออกอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้องมารองรับบทบัญญัติกฎหมาย, นโยบาย, กระบวนการ, แผนงาน และแนวปฏิบัตินั้นอย่างเหมาะสม

(บี) พัฒนากลไกต่าง ๆ เพื่อประกันการจัดการกับความรุนแรงต่อผู้หญิงอย่างครอบคลุม, ทำงานเป็นทีมสหวิชาชีพ, ประสานงาน, เป็นระบบและยั่งยืน เพื่อเพิ่มความเป็นไปได้ในการจับกุม, การดำเนินคดี และการพิจารณาพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิด เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้ถูกกระทำ และป้องกันการทำให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำจากกระบวนการ

(ซี) ส่งเสริมการใช้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในบรรดาตำรวจ, ผู้มีอำนาจดำเนินคดีอาญา และในหน่วยงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอื่น ๆ รวมถึงในกรณีที่เป็นไปได้ ให้มีการจัดตั้งหน่วยหรือทีมบุคลากรเฉพาะทาง และศาลชำนัญพิเศษ หรือการกำหนดเวลาพิจารณาคดีของศาลเป็นการเฉพาะ และประกันว่า เจ้าพนักงานตำรวจ, พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่อื่นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจะได้รับการฝึกอบรมในหลักสูตรของหน่วยงานที่จัดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้บุคลากรดังกล่าวเข้าใจความละเอียดอ่อนในประเด็นเกี่ยวกับเพศสภาพและเด็ก และเพื่อพัฒนาศักยภาพในการตอบสนองต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง

(ดี) ส่งเสริมการพัฒนาและการนำนโยบายที่เหมาะสมมาใช้ในบรรดาหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อประกันการจัดการกับปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีการประสานความร่วมมือ มีความเสมอต้นเสมอปลาย และมีประสิทธิภาพ โดยบุคลากรในหน่วยงานดังกล่าว และเพื่อประกันว่าทัศนคติของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่สนับสนุน, ให้ความชอบธรรม หรือนิ่งเฉยกับความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นถูกหยิบยกให้สาธารณชนตรวจสอบและลงโทษทางสังคมได้

(อี) พัฒนาและนำไปปฏิบัติซึ่งนโยบายและการจัดการที่เหมาะสมเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน โดยคำนึงถึงความต้องการเฉพาะและมุมมองส่วนตัวของผู้ถูกกระทำความรุนแรง, เคารพต่อศักดิ์ศรีของผู้ถูกกระทำความรุนแรง และหลีกเลี่ยงการก้าวล่วงในชีวิตของผู้ถูกกระทำความรุนแรงให้ได้มากที่สุด ในขณะที่ยังปฏิบัติตามมาตรฐานสำหรับการรวบรวมพยานหลักฐาน

(เอฟ) ประกันว่าเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและทนายความหรือผู้ให้ความช่วยเหลือผู้ถูกกระทำต้องประเมินความเสี่ยงที่บ่งชี้ระดับหรือขนาดของความอันตรายเสียหายที่ผู้ถูกกระทำอาจจะได้รับโดยพิจารณาจากความเปราะบางของผู้ถูกกระทำ, การคุกคามที่ผู้ถูกกระทำประสบ, การมีอยู่ของอาวุธ และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(จี) ประกันว่ากฎหมาย, นโยบาย, กระบวนการและแนวปฏิบัติต่าง ๆ ในการวินิจฉัยเกี่ยวกับการจับกุม, การควบคุมตัวและการกำหนดเงื่อนไขการปล่อยตัวในรูปแบบใด ๆ จะต้องคำนึงความจำเป็นในเรื่องความปลอดภัยของผู้ถูกกระทำและผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งทางครอบครัว, ทางสังคมหรือทางอื่นใด รวมถึงประกันว่ากระบวนการดังกล่าวจะป้องกันการกระทำความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นต่อไปด้วย

(เอช) จัดตั้งระบบการลงทะเบียนสำหรับบรรดาคำสั่งคุ้มครอง, ระงับ หรือห้ามมิให้กระทำการที่ออกโดยศาลในกรณีที่กฎหมายภายในประเทศให้อำนาจในการออกคำสั่งดังกล่าวได้ เพื่อให้ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสามารถทราบได้อย่างรวดเร็วว่าคำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับใช้อยู่หรือไม่

(ไอ) ให้อำนาจและดำเนินการให้ตำรวจ, พนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่อื่นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสามารถเข้าระงับเหตุความรุนแรงต่อผู้หญิงได้ทันท่วงที รวมถึงโดยการขอให้ศาลออกคำสั่งฉุกเฉินในกรณีที่เหมาะสม และโดยการใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อประกันการจัดการคดีให้เป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

(เจ) ประกันว่าการใช้อำนาจของตำรวจ, พนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่อื่นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ดำเนินการตามหลักนิติธรรมและแนวปฏิบัติ และพนักงานเจ้าหน้าที่เหล่านี้ต้องรับผิดต่อการละเมิดหลักการดังกล่าวผ่านกลไกการกำกับดูแลและความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนที่เหมาะสม

(เค) ประกันว่าในสำนักงานตำรวจแห่งชาติและหน่วยงานอื่นในระบบยุติธรรมมีสัดส่วนที่แสดงถึงความเท่าเทียมกันระหว่างเพศ โดยเฉพาะในระดับผู้มีอำนาจในการตัดสินใจและระดับบริหาร

(แอล) จัดให้ผู้ถูกกระทำความรุนแรงมีสิทธิพูดคุยกับเจ้าพนักงานหญิงไม่ว่าจะเป็นตำรวจหรือเจ้าหน้าที่อื่นใดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในกรณีที่เป็นไปได้

(เอ็ม) สร้างหรือปรับปรุงกระบวนการต้นแบบและเอกสารแนวทางที่มีอยู่ รวมทั้งเผยแพร่กระบวนการและเอกสารแนวทางดังกล่าว เพื่อช่วยเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการระบุปัญหา, การป้องกันและการจัดการกับความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมถึงการช่วยเหลือและสนับสนุนหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงโดยคำนึงถึงความละเอียดอ่อนและสนองตอบต่อความต้องการของผู้ถูกกระทำ

(เอ็น) จัดให้มีการช่วยเหลือด้านจิตวิทยาที่เหมาะสมแก่ตำรวจ, พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่อื่นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลเหล่านี้รู้สึกหดหู่ฝังใจจากการเข้าไปรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับผู้ถูกกระทำ

V. การกำหนดโทษและการแก้ไขพฤติกรรม

17. ด้วยรับรู้ถึงความร้ายแรงของความรุนแรงต่อผู้หญิง และความจำเป็นในการป้องกันและตอบสนองของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งจะต้องได้สัดส่วนเหมาะสมกับความร้ายแรงดังกล่าว รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการตามความเหมาะสมดังต่อไปนี้

(เอ) ทบทวน, ประเมิน และปรับปรุงนโยบายและกระบวนการกำหนดโทษให้ทันสมัย เพื่อประกันว่านโยบายและกระบวนการเหล่านั้น

(1) ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับผิดสำหรับการกระทำของตนที่เกี่ยวกับความรุนแรงต่อผู้หญิง

(2) ประณามและป้องปรามความรุนแรงต่อผู้หญิง

(3) หยุดพฤติกรรมรุนแรง

(4) ส่งเสริมความปลอดภัยของผู้ถูกกระทำและชุมชน รวมทั้งโดยการแยกผู้กระทำความผิดออกจากผู้ถูกกระทำ และหากจำเป็นให้แยกผู้กระทำความผิดออกจากสังคมด้วย

(5) คำนึงถึงผลกระทบที่จะมีต่อผู้ถูกกระทำและสมาชิกในครอบครัวของผู้ถูกกระทำจากการกำหนดโทษที่ลงแก่ผู้กระทำความผิด

(6) จัดให้มีมาตรการลงโทษที่ประกันว่าผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงจะถูกพิพากษาลงโทษในลักษณะที่ได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของการกระทำผิด

(7) จัดให้มีการเยียวยาความเสียหายอันเนื่องมาจากความรุนแรง

(8) ส่งเสริมการบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด ซึ่งรวมถึงการสร้างจิตสำนึกความรับผิดชอบของผู้กระทำความผิด และทำให้ผู้กระทำความผิดกลับคืนสู่สังคมได้ในกรณีที่เหมาะสม

(บี) ประกันว่ากฎหมายภายในประเทศของตนกำหนดถึงพฤติการณ์พิเศษที่เป็นเหตุเพิ่มโทษ เช่น การกระทำความรุนแรงซ้ำ, การกระทำผิดโดยอาศัยสถานะที่ได้รับความไว้วางใจหรือมีอำนาจเหนือกว่า, การกระทำความรุนแรงต่อคู่สมรสหรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้กระทำความรุนแรง และการกระทำความรุนแรงต่อบุคคลที่อายุต่ำกว่า 18 ปี

(ซี) ประกันสิทธิของผู้ถูกกระทำความรุนแรงที่จะได้รับแจ้งว่าผู้กระทำผิดจะได้รับการปล่อยตัวจากการควบคุมตัวหรือการจำคุก

(ดี) คำนึงถึงอันตรายร้ายแรงแก่กายหรือจิตใจ และผลกระทบจากการตกเป็นผู้ถูกกระทำ รวมถึงพิจารณาคำแถลงของผู้ถูกกระทำอย่างถี่ถ้วนในขั้นตอนการกำหนดโทษด้วย

(อี) ให้มีกฎหมายที่ให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจอย่างเต็มที่ในการกำหนดโทษเพื่อคุ้มครองผู้ถูกกระทำ, บุคคลอื่นซึ่งได้รับผลกระทบและสังคม จากความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นอีกในอนาคต และแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามที่เหมาะสม

(เอฟ) พัฒนาและประเมินผลแผนการบำบัดรักษา และแผนการกลับคืนสู่สังคม/ แก้ไขฟื้นฟู สำหรับผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของผู้ถูกกระทำเหนือสิ่งอื่นใด

(จี) ประกันว่าศาลยุติธรรมและกรมราชทัณฑ์ จะติดตามการปฏิบัติตามคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดเข้ารับการบำบัดรักษา ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

(เอช) ประกันว่ามีมาตรการที่เหมาะสมเพื่อขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ถูกคุมขังไม่ว่าโดยเหตุใด ๆ

(ไอ) จัดให้มีการคุ้มครองอย่างเพียงพอสำหรับผู้ถูกกระทำและพยานในเหตุการกระทำความรุนแรง ทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการดำเนินคดีอาญา

VI. การสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ถูกกระทำ

18. รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสม และคำนึงถึงตราสารทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิญญาว่าด้วยหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการอำนวยความยุติธรรมแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากอาชญากรรมและการใช้อำนาจโดยมิชอบ[15]

(เอ) จัดให้มีข้อมูลซึ่งสามารถเข้าถึงได้แก่หญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิ, การเยียวยา และการช่วยเหลือผู้ถูกกระทำ และวิธีการได้รับสิทธิในเรื่องดังกล่าว ตลอดจนทราบข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทและโอกาสของผู้ถูกกระทำในการมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาคดีอาญา, การกำหนดนัดพิจารณา, ความคืบหน้า และผลแห่งคดีที่ถึงที่สุด รวมถึงคำสั่งใด ๆ ของศาลที่มีต่อผู้กระทำความผิด

(บี) สนับสนุนส่งเสริมและช่วยเหลือหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงในการแจ้งความร้องทุกข์และการติดตามจนลุล่วง โดยการให้ความคุ้มครองแก่ผู้ถูกกระทำ และแนะนำผู้ถูกกระทำว่าความรับผิดชอบในการตั้งข้อหาและดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดเป็นหน้าที่ของตำรวจและพนักงานอัยการ

(ซี) ใช้มาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันมิให้เกิดความยากลำบากแก่ผู้ถูกกระทำในระหว่างการตรวจหาการกระทำความผิด, การสืบสวนสอบสวน และกระบวนการดำเนินคดี เพื่อประกันว่าผู้ถูกกระทำได้รับการปฏิบัติอย่างมีศักดิ์ศรีและด้วยความเคารพ ไม่ว่าผู้ถูกกระทำนั้นได้เข้าร่วมในการดำเนินคดีอาญาหรือไม่

(ดี) ประกันว่าหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงสามารถเข้าถึงการชดเชยที่รวดเร็วและเป็นธรรมสำหรับความเสียหายที่ได้รับอันเป็นผลมาจากความรุนแรง รวมทั้งสิทธิในการได้รับการชดใช้เยียวยาจากผู้กระทำความผิดหรือค่าสินไหมทดแทนจากรัฐ

(อี) จัดให้มีกลไกและกระบวนพิจารณาคดีของศาลที่สามารถเข้าถึงได้และละเอียดอ่อนต่อความต้องการของหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรง โดยประกันได้ว่าการพิจารณาคดีมีความเป็นธรรมและไม่ล่าช้า

(เอฟ) จัดให้มีกระบวนการที่มีประสิทธิภาพและเข้าถึงได้ง่ายสำหรับการออกคำสั่งระงับหรือห้ามกระทำการเพื่อคุ้มครองผู้หญิงหรือผู้อื่นที่ถูกกระทำความรุนแรง โดยต้องประกันด้วยว่าผู้ถูกกระทำจะไม่ต้องรับผิดหากมีการฝ่าฝืนคำสั่งเช่นว่านั้น

(จี) ตระหนักว่าเด็กที่อยู่ในเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับบิดาหรือมารดาหรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดนั้นเป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงด้วย และต้องการการคุ้มครอง, การดูแล และการสนับสนุน

(เอช) ประกันว่าหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งและอาญาได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งเข้าถึงการบริการช่วยเหลือทางกฎหมายโดยไม่มีค่าใช้จ่าย และบริการความช่วยเหลือทางศาล และล่ามแปลภาษา ในกรณีที่เหมาะสม

(ไอ) ประกันว่าหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงสามารถเข้าถึงบุคลากรที่มีคุณสมบัติเหมาะสมซึ่งสามารถให้การสนับสนุนผู้ถูกกระทำและให้การบริการช่วยเหลือต่าง ๆ ตลอดขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา รวมถึงสามารถเข้าถึงผู้ให้ความช่วยเหลือที่เป็นอิสระอื่น ๆ ได้

(เจ) ประกันว่าการบริการและการเยียวยาทางกฎหมายทั้งหมดที่มีให้ผู้เสียหายจากการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น ครอบคลุมถึงคนเข้าเมืองที่เป็นสตรี, หญิงผู้ถูกกระทำจากการค้ามนุษย์, หญิงผู้ลี้ภัย, หญิงไร้รัฐ และผู้หญิงในกลุ่มอื่น ๆ ที่ต้องการความช่วยเหลือดังกล่าวด้วย และยังต้องจัดให้มีการบริการเฉพาะด้านสำหรับผู้หญิงแต่ละกลุ่มดังกล่าวตามที่เหมาะสม

(เค) งดเว้นโทษอาญาแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์สำหรับการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายหรือการข้องเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่บุคคลเหล่านี้ถูกบังคับหรือข่มขู่ให้ต้องกระทำ

VII. บริการด้านสุขภาพและด้านสังคม

19. รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสมโดยร่วมมือกับภาคเอกชน, องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และสมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

(เอ) จัดตั้ง พร้อมให้ทุนดำเนินงาน และประสานให้เกิดเครือข่ายที่ยั่งยืนในการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่เข้าถึงได้สำหรับใช้เป็นที่พักพิงทั้งกรณีฉุกเฉินและชั่วคราว, บริการด้านสุขภาพ รวมทั้งการขอรับคำปรึกษาและดูแลด้านสุขภาพจิต การช่วยเหลือทางกฎหมาย และความต้องการพื้นฐานอื่น ๆ สำหรับผู้หญิงและบุตรของหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงหรือผู้เสี่ยงต่อการถูกกระทำความรุนแรง

(บี) จัดตั้ง พร้อมให้ทุนดำเนินงาน และประสานการบริการต่าง ๆ เช่น การให้ข้อมูลทางระบบโทรศัพท์โดยไม่เสียค่าบริการใด ๆ, บริการให้คำปรึกษาจากสหวิชาชีพที่มีความเชี่ยวชาญ และบริการเข้าแทรกแซงเพื่อให้ความช่วยเหลือในเหตุฉุกเฉิน และกิจกรรมกลุ่มบำบัดเพื่อประโยชน์แก่หญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงและบุตร

(ซี) สร้างการเชื่อมโยงกันที่ดียิ่งขึ้นระหว่างบริการด้านสุขภาพและด้านสังคม ทั้งภาครัฐและเอกชน กับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ฉุกเฉิน เพื่อการรายงาน, การบันทึก และการตอบสนองต่อการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงอย่างเหมาะสม และในขณะเดียวกันคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรง

(ดี) ออกแบบและให้ทุนสนับสนุนโครงการที่มีความยั่งยืนในการป้องกันและบำบัดในกรณีการติดสุรา และการใช้สารเสพติดอื่นโดยมิชอบ ซึ่งปรากฏอยู่บ่อยครั้งในเหตุการณ์ความรุนแรงต่อผู้หญิง

(อี) ประกันว่าเมื่อหน่วยงานบริการด้านสุขภาพและด้านสังคมพบเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความรุนแรงและความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็ก จะมีการรายงานเหตุดังกล่าวต่อตำรวจและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่น

(เอฟ) ส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยงานและการบริการที่เกี่ยวข้อง รวมถึงในกรณีที่เป็นไปได้ ให้มีการจัดตั้งหน่วยที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษที่ได้รับการฝึกฝนเฉพาะเพื่อจัดการกับความซับซ้อนและความละเอียดอ่อนของผู้ถูกกระทำที่เกี่ยวข้องกับกรณีความรุนแรงต่อผู้หญิง ให้ได้รับบริการอย่างครอบคลุมทั้งการช่วยเหลือ, การคุ้มครอง และการเข้าแทรกแซงเพื่อให้ความช่วยเหลือ รวมถึงการบริการด้านสุขภาพและด้านสังคม, การให้คำปรึกษาทางด้านกฎหมายและความช่วยเหลือจากตำรวจ

(จ) ประกันว่ามีบริการทางการแพทย์, ทางกฎหมาย และทางสังคมที่ละเอียดอ่อนต่อความต้องการของผู้ถูกกระทำอย่างเพียงพอ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อผู้หญิง และสนับสนุนการพัฒนาบริการด้านสุขภาพเฉพาะทาง รวมถึงการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ ซึ่งกระทำโดยผู้ให้บริการด้านสุขภาพที่ผ่านการฝึกอบรมแล้ว และการรักษาเยียวยาที่เหมาะสม รวมถึงการดูแลรักษาเฉพาะสำหรับผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่ครอบคลุม, ไม่เสียค่าใช้จ่าย และเป็นความลับ

VIII. การฝึกอบรม

20. รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสม โดยร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และสมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

(เอ) จัดให้มีขึ้นหรือสนับสนุนส่งเสริมให้มีหลักสูตรฝึกอบรมภาคบังคับที่ละเอียดอ่อนต่อเพศสภาพและต่อเด็กในบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สำหรับตำรวจ, เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในเรื่องของการไม่ยอมรับความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบและผลกระทบที่เป็นอันตราย รวมถึงผลที่ตามมาต่อผู้ประสบเหตุการณ์ความรุนแรงดังกล่าว

(บี) ประกันว่าตำรวจ, เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและผู้ประกอบวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา จะได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอและมีการให้ความรู้อย่างต่อเนื่องในเรื่องกฎหมายภายในประเทศ, นโยบาย และโครงการต่าง ๆ รวมถึงตราสารทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

(ซี) ประกันว่าตำรวจ, เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอ

- ให้สามารถระบุและตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อความต้องการเฉพาะของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง รวมทั้งผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

- ให้สามารถรับตัวและปฏิบัติต่อผู้ถูกกระทำทุกคนอย่างให้เกียรติเพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำจากกระบวนการ

- ให้ดำเนินการกับคำร้องทุกข์กล่าวโทษอย่างเป็นความลับ

- ทำการประเมินความปลอดภัยและจัดการความเสี่ยง และ

- ใช้และบังคับใช้คำสั่งคุ้มครอง

(ดี) สนับสนุนส่งเสริมสมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในการพัฒนามาตรฐานแนวปฏิบัติและความประพฤติ และประมวลจริยธรรมซึ่งส่งเสริมความยุติธรรมและความเท่าเทียมระหว่างเพศที่สามารถใช้บังคับได้

IX. การวิจัยและประเมินผล

21. รัฐสมาชิก, สถาบันเครือข่ายแผนงานสหประชาชาติด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา, องค์กรที่เกี่ยวข้องในระบบสหประชาชาติ, องค์การระหว่างประเทศ, สถาบันวิจัย, องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และสมาคมวิชาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมดังต่อไปนี้

(เอ) จัดตั้งและเสริมสร้างประสิทธิภาพให้กับกลไกการปฏิบัติงาน เพื่อให้การเก็บข้อมูลเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นระบบและเชื่อมโยงกัน

(บี) พัฒนาทั้งหัวข้อการศึกษา และการสำรวจข้อมูลจากฐานประชากรที่มุ่งเฉพาะเรื่อง รวมถึงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมเพื่อประเมินสภาพและขอบเขตความรุนแรงต่อผู้หญิง

(ซี) จัดเก็บ, วิเคราะห์ และตีพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศ ซึ่งรวมถึงข้อมูลและสารสนเทศที่จำแนกตามเพศสภาพเพื่อใช้ในการประเมินความต้องการ, การตัดสินใจและการพัฒนานโยบายในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

(1) รูปแบบต่าง ๆ ของความรุนแรงต่อผู้หญิง สาเหตุ, ปัจจัยเสี่ยง, และระดับความร้ายแรงของความรุนแรงดังกล่าว รวมทั้งผลลัพธ์และผลกระทบจากความรุนแรงดังกล่าว ซึ่งรวมถึงผลที่เกิดต่อประชากรกลุ่มต่าง ๆ

(2) ขนาดของความเชื่อมโยงระหว่างการลิดรอนทางเศรษฐกิจและการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจกับความรุนแรงต่อผู้หญิง

(3) รูปแบบ, แนวโน้ม และสิ่งบ่งชี้ของความรุนแรงต่อผู้หญิง, ความรู้สึกไม่ปลอดภัยของผู้หญิงในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัว และปัจจัยต่าง ๆ ที่สามารถลดความรู้สึกไม่ปลอดภัยดังกล่าว

(4) ความเกี่ยวพันระหว่างผู้ถูกกระทำกับผู้กระทำความผิด

(5) ผลของการเข้าจัดการในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีต่อผู้กระทำความผิดแต่ละคน และต่อการลดปริมาณและการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงโดยรวม

(6) การใช้อาวุธ และยาเสพติด, สุรา และสารอื่น ๆ ในกรณีการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง

(7) ความสัมพันธ์ระหว่างการตกเป็นผู้ถูกกระทำ หรือการประสบเหตุความรุนแรง กับการกระทำความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายหลัง

(8) ความสัมพันธ์ระหว่างความรุนแรงที่ผู้หญิงเคยประสบกับความเปราะบางของผู้หญิงต่อการกระทำโดยมิชอบรูปแบบอื่น ๆ

(9) ผลสืบเนื่องจากเหตุความรุนแรงต่อบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีความรุนแรงในครอบครัว

(ดี) ติดตามและตีพิมพ์เผยแพร่รายงานประจำปีเกี่ยวกับจำนวนคดีความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีการรายงานต่อตำรวจ รวมถึงหน่วยงานอื่น ๆ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา รวมทั้งอัตราการจับกุมและการสะสางคดี, การฟ้องคดีผู้กระทำความผิดและผลแห่งคดี และความชุกของความรุนแรงต่อผู้หญิง ทั้งนี้ ในการดำเนินการข้างต้นควรใช้ข้อมูลการสำรวจจากฐานประชากร โดยรายงานดังกล่าวควรจำแนกข้อมูลตามประเภทความรุนแรง และรวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับเพศของผู้กระทำความผิด และความสัมพันธ์กับผู้ถูกกระทำ เป็นต้น

(อี) ประเมินความมีประสิทธิภาพและความมีประสิทธิผลของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการตอบสนองต่อความต้องการของหญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรง รวมทั้งที่เกี่ยวกับแนวทางที่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาปฏิบัติต่อผู้ถูกกระทำและพยานบุคคลในการกระทำความรุนแรง, ประโยชน์จากการใช้มาตรการเพื่อให้ความช่วยเหลือในรูปแบบต่าง ๆ และระดับความร่วมมือของกระบวนการยุติธรรมทางอาญากับผู้ให้บริการความช่วยเหลือต่อผู้ถูกกระทำความรุนแรงและพยาน รวมถึงประเมินผลกระทบของกฎหมาย, กฎระเบียบและกระบวนการต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อผู้หญิง

(เอฟ) ประเมินความมีประสิทธิภาพและความมีประสิทธิผลของแผนการบำบัดรักษา, การแก้ไขฟื้นฟู และการกลับคืนสู่สังคมของผู้กระทำความผิด โดยการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้ถูกกระทำและหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้บริการความช่วยเหลือผู้ถูกกระทำ

(จี) ในการพัฒนาชุดตัวชี้วัดเพื่อประเมินความรุนแรงต่อผู้หญิง ให้นำเอาพัฒนาการที่มีอยู่ในระดับระหว่างประเทศมาใช้เป็นแนวทาง และในการพัฒนา, การดำเนินโครงการ, การติดตาม และการประเมินผล ของโครงการจัดเก็บข้อมูล ให้ยึดหลักการประสานงานและการมีส่วนร่วม จากภาคส่วนต่าง ๆ

(เอช) ประกันว่าการรวบรวมและจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ ความรุนแรงต่อผู้หญิงจะดำเนินการด้วยวิธีการที่เคารพต่อความเป็นส่วนตัว และสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง รวมถึงไม่ลดทอนความปลอดภัยของผู้หญิง นั้นด้วย

(ไอ) ส่งเสริมและให้การสนับสนุนทางการเงินอย่างเพียงพอ ต่อการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิง

X. มาตรการป้องกันอาชญากรรม

22. รัฐสมาชิกและภาคเอกชน, องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และสมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้องควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่ เหมาะสม

(เอ) พัฒนา และดำเนินโครงการสร้างความตระหนักรู้แก่สาธารณชนและโครงการให้ความรู้แก่ประชาชนที่ตรงประเด็นและมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงหลักสูตรของสถานศึกษาและหลักสูตรรายวิชาที่ป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิงโดยส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชน, ความเท่าเทียมกัน, การร่วมมือ, การเคารพซึ่งกันและกัน, และการรับผิดชอบร่วมกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิง

(บี) จัดทำแนวปฏิบัติสำหรับบุคลากรในหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ที่ห้ามใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง รวมทั้งการคุกคามทางเพศและรวมถึงมีกระบวนการร้องเรียนและกระบวนการส่งต่ออย่างปลอดภัย

(ซี) พัฒนาแนวทางการทำงานในรูปแบบสหวิชาชีพที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศสภาพภายในหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โดยผ่านความร่วมมือระหว่างผู้บังคับใช้กฎหมายและผู้ให้บริการที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการคุ้มครองผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง

(ดี) พัฒนาโครงการเพื่อประเมินความรู้สึกต่อความปลอดภัยในที่สาธารณะ และพัฒนาการวางแผนด้านความปลอดภัย, การออกแบบสภาพแวดล้อม และการจัดการพื้นที่สาธารณะเพื่อลดความเสี่ยงต่อความรุนแรงต่อผู้หญิง

(อี) จัดตั้งโครงการช่วยเหลือเชิงรุก และให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องแก่ผู้หญิงเกี่ยวกับบทบาทของเพศสภาพ, สิทธิมนุษยชนของผู้หญิง และความรุนแรงต่อผู้หญิงในมิติด้านสังคม, สุขภาพอนามัย, กฎหมาย และเศรษฐกิจเพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงรู้จักป้องกันตนเองและบุตรจากความรุนแรงทุกรูปแบบ

(เอฟ) จัดตั้งโครงการช่วยเหลือเชิงรุก สำหรับผู้กระทำความผิด หรือบุคคลที่มีแนวโน้มเป็นผู้กระทำความผิด เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมและทัศนคติในการไม่ใช้ความรุนแรง และการเคารพความเท่าเทียมและสิทธิสตรี

(จี) พัฒนาและเผยแพร่ข้อมูลและสื่อประชาสัมพันธ์ที่สร้างความตระหนักรู้ในเรื่องความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิงในรูปแบบต่าง ๆ และโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงข้อมูลบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของกฎหมายอาญา, การทำงานของระบบงานยุติธรรมทางอาญา, กลไกการช่วยเหลือผู้ถูกกระทำที่มีอยู่ และโครงการที่เกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมที่ไม่ใช้ความรุนแรงและการระงับข้อพิพาทอย่างสันติที่มีอยู่ ทั้งนี้ โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมสำหรับแต่ละกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งรวมถึงกลุ่มเป้าหมายในสถาบันการศึกษาทุกระดับ

(เอช) ให้การสนับสนุนทุกโครงการ รวมทั้งโครงการขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมุ่งสร้างความเท่าเทียมของผู้หญิง ทั้งนี้ เพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้แก่สาธารณชนเกี่ยวกับประเด็นความรุนแรงต่อผู้หญิง และเพื่อมีส่วนร่วมในการขจัดความรุนแรงดังกล่าว

(ไอ) ช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงานของหน่วยงานระดับล่างของรัฐ รวมถึงหน่วยงานระดับเมือง และระดับท้องถิ่น ให้เกิดการทำงานแบบบูรณาการในการให้บริการต่าง ๆ ในระดับท้องถิ่นโดยหน่วยงานและภาคประชาสังคม เพื่อการพัฒนายุทธศาสตร์และแผนการป้องกัน

23. รัฐสมาชิก กับสื่อ, สมาคมสื่อ, หน่วยงานกำกับดูแลกันเองของสื่อ, โรงเรียน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ควรต้องพัฒนาโครงการรณรงค์สร้างความตระหนักแก่สาธารณชน และมาตรการและกลไกที่เหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น ประมวลจริยธรรม และมาตรการกำกับดูแลกันเองในเรื่องความรุนแรงในสื่อ เพื่อมุ่งเสริมสร้างความเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีของผู้หญิง และขณะเดียวกันก็ไม่สนับสนุนทั้งการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง และการเหมารวมเรื่องเพศสภาพ ทั้งนี้ การพัฒนาโครงการ มาตรการ และกลไกดังกล่าว ต้องเป็นไปโดยเคารพต่อเสรีภาพของสื่อ และเป็นไปเท่าที่เหมาะสม

24. รัฐสมาชิก กับภาคเอกชน, องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และสมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ควรต้องพัฒนาและปรับปรุงตามความเหมาะสมในการป้องกันอาชญากรรมและการตอบสนองของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่อการผลิต, การครอบครอง, และการเผยแพร่เกม, ภาพ และสิ่งอื่นใดทั้งหมดที่แสดงหรือให้คุณค่าแก่การกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็ก และผลกระทบของสิ่งเหล่านี้ที่มีต่อทัศนคติของสังคม โดยรวมเกี่ยวกับผู้หญิงและเด็ก รวมถึงพัฒนาการด้านจิตใจและอารมณ์ของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศรูปแบบใหม่ รวมถึงอินเตอร์เน็ต

XI. ความร่วมมือระหว่างประเทศ

25. รัฐสมาชิกควรต้องดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เหมาะสม โดยร่วมมือกับหน่วยงานและสถาบันของสหประชาชาติ และองค์กรอื่นที่เกี่ยวข้อง

(เอ) แลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับแบบอย่างที่เคยประสบความสำเร็จของมาตรการช่วยเหลือและแผนงานการป้องกันสำหรับการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ และปรับปรุงคู่มือและประมวลเนื้อหายุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติ รวมถึงจัดส่งข้อมูล เพื่อรวมไว้ในฐานข้อมูลเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงของเลขาธิการสหประชาชาติ[16]

(บี) ประสานงานและร่วมมือกับองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับทวิภาคี, ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ

- เพื่อป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิง

- เพื่อให้ความปลอดภัย, ความช่วยเหลือ และความคุ้มครองแก่ผู้ถูกกระทำและพยานในเหตุการณ์ความรุนแรง ตลอดจนสมาชิกในครอบครัวของบุคคลดังกล่าวตามที่เหมาะสม และ

- เพื่อส่งเสริมมาตรการที่นำผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพผ่านกลไกความร่วมมือระหว่างประเทศและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางอาญาที่เข้มแข็ง

(ซี) พัฒนาบทบัญญัติเพื่อให้มีการส่งตัวผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงจากการค้ามนุษย์หรือถูกลักพาตัวข้ามแดนกลับประเทศและกลับคืนสู่สังคมอย่างปลอดภัย และในกรณีที่เป็นไปได้ ให้การส่งกลับประเทศและคืนสู่สังคมนั้นขึ้นอยู่กับความสมัครใจ

(ดี) ช่วยเหลือและให้การสนับสนุนระบบงานสหประชาชาติในความพยายามต่าง ๆ ที่จะขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ

(อี) ใช้มาตรการป้องกันที่เหมาะสม และประกันว่าจะมีความรับผิดอย่างเต็มที่ในกรณีที่มีการแสวงหาประโยชน์และกระทำโดยมิชอบทางเพศ ซึ่งเจ้าหน้าที่กองกำลังและตำรวจที่ปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติมีส่วนเกี่ยวข้อง

26. รัฐสมาชิกยังควรต้องดำเนินการดังนี้

(เอ) ประณามการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธทุกกรณี และตระหนักว่าการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการละเมิดต่อหลักสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ กฎหมายว่าด้วยมนุษยธรรม และกฎหมายอาญาระหว่างประเทศ รวมถึงเรียกร้องให้มีการตอบสนองอย่างเจาะจงและมีประสิทธิภาพต่อการละเมิดเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีการฆาตกรรม การข่มขืนกระทำชำเราอย่างเป็นระบบ การบังคับคนเป็นทาสกาม และการบังคับตั้งครรภ์, และนำข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงที่ 1325 (2000) และที่ 1820 (2008) ว่าด้วยผู้หญิง สันติภาพและความมั่นคงไปปฏิบัติ

(บี) ปฏิบัติอย่างจริงจังตามที่รัฐสมาชิกทุกรัฐให้สัตยาบันหรือเข้าภาคยานุวัติต่อทุกสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้อง และส่งเสริมการนำมาปรับใช้อย่างเต็มที่ ซึ่งรวมถึงอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบและพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาดังกล่าว,[24] ธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ, อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง การขายเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก และพิธีสารว่าด้วยการป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะในสตรีและเด็ก แนบท้ายอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

[24] สหประชาชาติ, *Treaty Series*, vol. 2131, No. 20378.

(ซี) กำหนดข้อสงวนใด ๆ สำหรับอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบให้มีความชัดเจนและจำกัดให้แคบที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ และประกันว่าข้อสงวนเหล่านั้นต้องไม่ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของอนุสัญญาดังกล่าว

(ดี) ปฏิบัติอย่างจริงจังตามที่ให้สัตยาบันหรือเข้าภาคยานุวัติต่อตราสารและข้อตกลงในระดับภูมิภาคที่มีอยู่ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการต่อต้านความรุนแรงต่อผู้หญิง และส่งเสริมการนำตราสารและข้อตกลงดังกล่าวมาใช้

(อี) นำข้อมูลเกี่ยวกับการขับเคลื่อนตามยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุง รวมไว้ในรายงานที่เสนอเป็นระยะต่อคณะกรรมาธิการว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี

(เอฟ) ร่วมมือกับศาลอาญาระหว่างประเทศ, คณะตุลาการอาญาระหว่างประเทศเฉพาะกิจ และคณะตุลาการอาญาระหว่างประเทศอื่นใด ในการสืบสวนสอบสวน และการดำเนินคดีผู้กระทำความผิดข้อหาล้างเผ่าพันธุ์, อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ, อาชญากรรมสงคราม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาพ และให้หญิงผู้ถูกกระทำความรุนแรงสามารถให้การเป็นพยานและมีส่วนในกระบวนพิจารณาทุกขั้นตอน ในขณะเดียวกัน ต้องรักษาความปลอดภัย, ผลประโยชน์, ข้อมูลส่วนบุคคล และความเป็นส่วนตัวของผู้หญิงเหล่านั้น

(จี) ร่วมมือและช่วยเหลือผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยความรุนแรงต่อสตรี สาเหตุและผลกระทบ และผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก ในการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายและการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลดังกล่าว โดยจัดหาข้อมูลตามที่ได้รับการร้องขอ และตอบรับการมาเยือนและการติดต่อสื่อสารกับผู้เสนอรายงานพิเศษ

XII. สิ่งที่ต้องทำต่อไป

27. รัฐสมาชิก, หน่วยงานขององค์การสหประชาชาติ, สถาบันเครือข่ายแผนงานสหประชาชาติด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา, องค์กรระหว่างประเทศและองค์กรระดับภูมิภาคอื่นที่เกี่ยวข้อง, สถาบันวิจัย, องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และองค์กรด้านวิชาชีพ รวมทั้งองค์กรซึ่งมุ่งสร้างความเท่าเทียมของผู้หญิง ควรต้องดำเนินการตามที่เหมาะสม ดังนี้

(เอ) ส่งเสริมให้มีการแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงเป็นภาษาท้องถิ่น และประกันว่าจะมีการนำไปเผยแพร่ในวงกว้าง และนำไปใช้กับโครงการฝึกอบรมและการให้การศึกษา

(บี) นำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงไปใช้ในการพัฒนากฎหมาย, กระบวนการ, นโยบายและแนวปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อความรุนแรงต่อผู้หญิง ทั้งนี้ ตามที่เหมาะสม

(ซี) ช่วยเหลือรัฐต่าง ๆ ในการพัฒนายุทธศาสตร์และแผนงานเพื่อป้องกันความรุนแรงต่อผู้หญิง และในการทบทวนและการประเมินผลระบบงานยุติธรรมทางอาญา รวมทั้งกฎหมายอาญาของรัฐนั้น บนพื้นฐานของยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุง ทั้งนี้ เมื่อได้รับการร้องขอ

(ดี) สนับสนุนกิจกรรมความร่วมมือทางด้านวิชาการของสถาบันเครือข่ายแผนงานสหประชาชาติด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาที่มุ่งขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ

(อี) พัฒนาแผนและแผนงานในระดับประเทศ, ระดับอนุภูมิภาค และระดับภูมิภาค ที่มีความสอดรับกัน ในการนำยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุงไปปฏิบัติ

(เอฟ) ออกแบบหลักสูตรและคู่มือที่เป็นมาตรฐานสำหรับการฝึกอบรมตำรวจและเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่อยู่บนพื้นฐานของยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุง

(จี) ติดตามและทบทวนเป็นระยะถึงความก้าวหน้าทั้งในระดับประเทศและระดับระหว่างประเทศ ของแผนงาน, ชุดโครงการและการริเริ่มกิจกรรมในการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ

(เอช) ทบทวนและปรับปรุงยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติฉบับปรับปรุง เป็นระยะ หากมีความจำเป็น

Updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

Resolution adopted by the General Assembly

[*on the report of the Third Committee (A/65/457)*]

65/228. Strengthening crime prevention and criminal justice response to violence against women

The General Assembly,

Reaffirming the Declaration on the Elimination of Violence against Women[1] and the Beijing Declaration[2] and Platform for Action[3] adopted by the Fourth World Conference on Women, and, in particular, the determination of Governments to prevent and eliminate all forms of violence against women

[1] See resolution 48/104.

[2] *Report of the Fourth World Conference on Women, Beijing, 4–15 September 1995* (United Nations publication, Sales No. E.96.IV.13), chap. I, resolution 1, annex I.

[3] Ibid., annex II.

Reaffirming also the Programme of Action of the International Conference on Population and Development,[4] as well as the outcome of the twenty-third special session of the General Assembly entitled " Women 2000: gender equality, development and peace for the twenty-first century" [5] and the declarations adopted at the forty-ninth[6] and fifty-fourth[7] sessions of the Commission on the Status of Women,

Recognizing that the term " women", except where otherwise specified, encompasses "girl children",

---

[4] *Report of the International Conference on Population and Development, Cairo, 5–13 September 1994* (United Nations publication, Sales No. E.95.XIII.18), chap. I, resolution 1, annex.

[5] Resolution S-23/2, annex, and resolution S-23/3, annex.

[6] See *Official Records of the Economic and Social Council, 2005, Supplement No. 7* and corrigendum (E/2005/27 and Corr.1), chap. I, sect. A; see also Economic and Social Council decision 2005/232.

[7] See *Official Records of the Economic and Social Council, 2010, Supplement No. 7* and corrigendum (E/2010/27 and Corr.1), chap. I, sect. A; see also Economic and Social Council decision 2010/232.

Reaffirming the obligation of all States to promote and protect all human rights and fundamental freedoms, and reaffirming that discrimination on the basis of sex is contrary to the Charter of the United Nations, the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women[8] and other international human rights instruments and that its elimination is an integral part of efforts towards the elimination of all forms of violence against women,

Stressing that States have the obligation to promote and protect all human rights and fundamental freedoms for all, including women and girls, and must exercise due diligence to prevent and investigate acts of violence against women and girls and punish the perpetrators, eliminate impunity and provide protection to the victims, and that failure to do so violates and impairs or nullifies the enjoyment of their human rights and fundamental freedoms,

[8] United Nations, *Treaty Series*, vol. 1249, No. 20378.

Emphasizing the importance of preventing violence against migrant women through the implementation, inter alia, of measures aimed at combating racism, xenophobia and related forms of intolerance,

Deeply concerned that all forms of discrimination, including racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance and multiple or aggravated forms of discrimination and disadvantage, can lead to the targeting or particular vulnerability to violence of girls and some groups of women, such as women belonging to minority groups, indigenous women, refugee and internally displaced women, migrant women, women living in rural or remote communities, destitute women, women in institutions or in detention, women with disabilities, elderly women, widows, women in situations of armed conflict, women who are otherwise discriminated against, including on the basis of HIV status, and women victims of commercial sexual exploitation,

Greatly concerned that some groups of women, such as migrant women, refugees and women in detention, in situations of armed conflict or in territories under occupation, might be more vulnerable to violence,

Recognizing that women's poverty and lack of empowerment, as well as their marginalization resulting from their exclusion from social policies and from the benefits of sustained development, can place them at increased risk of violence and that violence against women impedes the social and economic development of communities and States, as well as the achievement of the internationally agreed development goals, including the Millennium Development Goals,

Reaffirming its resolution 52/86 of 12 December 1997, in which it adopted the Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice,

Recalling its resolutions 61/143 of 19 December 2006, 62/133 of 18 December 2007, 63/155 of 18 December 2008 and 64/137 of 18 December 2009 on the intensification of efforts to eliminate all forms of violence against women,

Recalling also the Bangkok Declaration on Synergies and Responses: Strategic Alliances in Crime Prevention and Criminal Justice, adopted at the Eleventh United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice,[9] in which Governments recognized that comprehensive crime prevention strategies could significantly reduce crime and victimization and urged that such strategies be developed at the local, national and international levels and that they, *inter alia*, take into account the Guidelines for the Prevention of Crime,[10] and emphasized the importance of promoting the interests of victims of crime, including taking account of their gender,

[9] Resolution 60/177, annex.

[10] Economic and Social Council resolution 2002/13, annex.

Taking note of Human Rights Council resolution 11/2 of 17 June 2009 on accelerating efforts to eliminate all forms of violence against women,[11]

Recalling the inclusion of gender-related crimes and crimes of sexual violence in the Rome Statute of the International Criminal Court,[12] as well as the recognition by the ad hoc international criminal tribunals that rape can constitute a war crime, a crime against humanity or a constitutive act with respect to genocide or torture,

Expressing deep concern about the pervasiveness of violence against women in all its forms and manifestations worldwide, and reiterating the need to intensify efforts to address that challenge,

---

[11] See *Official Records of the General Assembly*, *Sixty-fourth Session*, *Supplement No. 53* (A/64/53), chap. III, sect. A.

[12] United Nations, *Treaty Series*, vol. 2187, No. 38544.

Recognizing that effective and integrated criminal justice responses to violence against women require close cooperation among all key stakeholders, including law enforcement officials, prosecutors, judges, victim advocates, health professionals and forensic scientists,

Stressing the importance of a comprehensive, well-coordinated, effective and adequately resourced response by the United Nations system to all forms of violence against women,

Recalling the joint dialogue of the Commission on the Status of Women and the Commission on Crime Prevention and Criminal Justice on addressing violence against women through legal reform, held in New York on 4 March 2009 within the framework of the fifty-third session of the Commission on the Status of Women,

Recalling also Commission on Crime Prevention and Criminal Justice decision 17/1 of 18 April 2008,[13] in which the Commission requested the United Nations Office on Drugs and Crime to convene an intergovernmental group of experts with equitable geographical representation, in cooperation with the institutes of the United Nations crime prevention and criminal justice programme network, the Commission on the Status of Women and the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences, to review and update, as appropriate, the Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice,

[13] See *Official Records of the Economic and Social Council*, *2008*, *Supplement No. 10* (E/2008/30), chap. I,sect. D.

1. *Strongly condemns* all acts of violence against women, whether those acts are perpetrated by the State, by private persons or by non-State actors, and calls for the elimination of all forms of gender-based violence in the family, within the general community and where perpetrated or condoned by the State;

2. *Stresses* that "violence against women" means any act of gender-based violence that results in, or is likely to result in, physical, sexual or psychological harm or suffering to women, including threats of such acts, coercion or arbitrary deprivation of liberty, whether occurring in public or in private life;

3. *Takes note with appreciation* of the work done at the meeting of the intergovernmental expert group to review and update the Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice, held in Bangkok from 23 to 25 March 2009;[14]

4. *Adopts* the guidelines in the updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice, annexed to the present resolution;

[14] See E/CN.15/2010/2.

5. *Urges* Member States to end impunity for violence against women by investigating, prosecuting with due process and punishing all perpetrators, by ensuring that women have equal protection under the law and equal access to justice and by holding up to public scrutiny and countering those attitudes that foster, justify or tolerate any form of violence against women;

6. *Also urges* Member States to enhance their mechanisms and procedures for protecting victims of violence against women in the criminal justice system, taking into account, inter alia, the Declaration of Basic Principles of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power,[15] and to provide to that end specialized counselling and assistance;

[15] Resolution 40/34, annex.

7. *Calls upon* Member States to advance effective crime prevention and criminal justice strategies that address violence against women, including strategies aimed at preventing revictimization by, inter alia, removing barriers that prevent victims from seeking safety, including barriers related to custody of children, access to shelter and availability of legal assistance;

8. *Also calls upon* Member States to develop and implement crime prevention policies and programmes to promote the safety of women in the home and in society at large in a manner that reflects the realities of women's lives and addresses their distinct needs, taking into account, inter alia, the Guidelines for the Prevention of Crime[10] and the important contribution that educational and public awareness-raising initiatives provide to the promotion of the safety of women;

9. *Urges* Member States to evaluate and review their legislation and legal principles, procedures, policies, programmes and practices relating to crime prevention and criminal justice matters, in a manner consistent with their legal systems and drawing upon the updated Model Strategies and Practical Measures, to determine if they are adequate to prevent and eliminate violence against women or if they have a negative impact on women and, if they do, to modify them in order to ensure that women enjoy fair and equal treatment;

10. *Also urges* Member States to take into account the special needs and vulnerabilities of women within the criminal justice system, especially women in detention, pregnant inmates and women with children born in detention, including through the development of policies and programmes to address such needs, taking into account relevant international standards and norms;

11. *Further urges* Member States to recognize the needs and special vulnerabilities of women and children in situations of armed conflict and in post-conflict situations, migrant women, refugee women and women subject to forms of violence because of their nationality, ethnicity, religion or language;

12. *Urges* Member States to provide appropriate assistance to women victims of violence, including by ensuring that those women have access to adequate legal representation where appropriate, in particular so that they can make informed decisions regarding, inter alia, legal proceedings and issues relating to family law;

13. *Invites* Member States to establish a multidisciplinary, coordinated response to sexual assault that includes specially trained police, prosecutors, judges, forensic examiners and victim support services to contribute to the well-being of the victim and increase the likelihood of the successful apprehension, prosecution and conviction of the offender and to prevent revictimization;

14. *Encourages* Member States to design and support programmes to empower women, both politically and economically, in order to assist in preventing violence against women, in particular through their participation in decision-making processes;

15. *Calls upon* Member States to set up and strengthen mechanisms for the systematic collection of data on violence against women with a view to assessing the scope and prevalence of such violence and to guiding the design, implementation and funding of effective crime prevention and criminal justice responses;

16. *Urges* Member States and the United Nations system to give attention to, and encourages greater international cooperation in, systematic research and the collection, analysis and dissemination of data, including data disaggregated by sex, age and other relevant information, on the extent, nature and consequences of violence against women and on the impact and effectiveness of policies and programmes for combating violence, welcomes in that context the establishment of the Secretary-General's coordinated database on violence against women,[16] and urges Member States and the United Nations system to regularly provide information for inclusion in the database;

[16] Available from www.un.org/esa/vawdatabase.

17. *Calls upon* the United Nations Office on Drugs and Crime to support national efforts to promote the empowerment of women and gender equality in order to enhance national efforts to eliminate violence against women, including by strengthening throughout its programme of work its crime prevention and criminal justice efforts in response to violence against women;

18. *Urges* the United Nations Office on Drugs and Crime and Member States and invites the institutes of the United Nations crime prevention and criminal justice programme network to continue to offer training and capacity-building opportunities, in particular for practitioners working in the area of crime prevention and criminal justice and providers of support services to victims of violence against women, and to make available and disseminate information on successful intervention models, preventive programmes and other practices;

19. *Requests* the United Nations Office on Drugs and Crime to intensify its efforts to ensure the widest possible use and dissemination of the updated Model Strategies and Practical Measures, including through the development or revision of relevant tools, such as handbooks, training manuals, programmes and modules, including online capacity-building modules for each section of the updated Model Strategies and Practical Measures, as an efficient and practical way to disseminate the relevant content, and invites Member States and other donors to provide extrabudgetary contributions for that purpose, in accordance with the rules and procedures of the United Nations;

20. *Invites* the United Nations Office on Drugs and Crime to strengthen coordination in its activities in the area of violence against women with other relevant entities of the United Nations system, particularly the United Nations Development Fund for Women, the Division for the Advancement of Women of the Secretariat, the United Nations Children's Fund, the United Nations Population Fund and the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, and the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences, as well as other relevant intergovernmental and non-governmental organizations, so as to make efficient use of the financial, technical, material and human resources in the application of the updated Model Strategies and Practical Measures;

21. *Also invites* the United Nations Office on Drugs and Crime to cooperate with the Department of Peacekeeping Operations of the Secretariat in the development of training material based on the updated Model Strategies and Practical Measures for military, police and civilian personnel of peacekeeping and peacebuilding operations;

22. *Requests* the Secretary-General to report to the Commission on Crime Prevention and Criminal Justice at its twenty-first session on the implementation of the present resolution.

71st plenary meeting

21 December 2010

ANNEX

Updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice

Preamble

1. The multifaceted nature of violence against women necessitates different strategies to respond to the diverse manifestations of violence and the various settings in which it occurs, both in private and in public life, whether committed in the home, the workplace, educational and training institutions, the community or society, in custody or in situations of armed conflict or natural disaster. In the updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in the Field of Crime Prevention and Criminal Justice, the importance of adopting a systematic, comprehensive, coordinated, multisectoral and sustained approach to fighting violence against women is recognized. The practical measures, strategies and activities described below can be introduced in the field of crime prevention and criminal justice to address violence against women. Except where otherwise specified, the term "women" encompasses "girl children".

2. Violence against women exists in every country in the world as a pervasive violation of human rights and a major impediment to achieving gender equality, development and peace. Violence against women is rooted in historically unequal power relations between men and women. All forms of violence against women seriously violate and impair or nullify the enjoyment by women of all human rights and fundamental freedoms and have serious immediate and long-term implications for health, including sexual and reproductive health, for example through increased vulnerability to HIV/AIDS, and public safety, and have a negative impact on the psychological, social and economic development of individuals, families, communities and States.

3. Violence against women is often embedded in and supported by social values, cultural patterns and practices. The criminal justice system and legislators are not immune to such values and thus have not always regarded violence against women with the same seriousness as other types of violence. Therefore, it is important that States strongly condemn all forms of violence against women and refrain from invoking any custom, tradition or religious consideration to avoid their obligation with respect to its elimination and that the criminal justice system recognize violence against women as a gender-related problem and as an expression of power and inequality.

4. Violence against women is defined in the Declaration on the Elimination of Violence against Women[1] and reiterated in the Platform for Action adopted by the Fourth World Conference on Women[3] to mean any act of gender-based violence that results in, or likely to result in, physical, sexual or psychological harm or suffering to women, including threats of such acts, coercion or arbitrary deprivation of liberty, whether occurring in public or in private life. The updated Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women adopted by Governments in the Platform of Action, which was adopted in 1995 and subsequently reaffirmed in 2000 and 2005, the Model Strategies and Practical Measures on the Elimination of Violence against Women in Field of Crime Prevention and Criminal Justice in 1977,[17] and relevant General Assembly resolutions, including resolutions 61/143 and 63/155, bearing in mind that some groups of women are especially exposed and vulnerable to violence.

[17] Resolution 52/86, annex.

5. The updated Model Strategies and Practical Measures specifically acknowledge the need for an active policy of mainstreaming a gender perspective in all policies, programmes and practices to ensure gender equality and equal and fair access to justice, as well as establishing the goal of gender balance in all areas of decision-making, including those related to the elimination of violence against women. The updated Model Strategies and Practical Measures should be applied as guidelines in a manner consistent with relevant international instruments, including the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women,[8] the Convention on the Rights of the Child,[18] the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography,[19] the International Covenant on Civil and Political Rights,[20] the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime,[21]

[18] United Nations, *Treaty Series*, vol. 1577, No. 27531.

[19] Ibid., vol. 2171, No. 27531.

[20] See resolution 2200 A (XXI), annex.

[21] United Nations, *Treaty Series*, vol. 2237, No. 39574.

the Rome Statute of the International Criminal Court[12] and the Guidelines for the Prevention of Crime,[10] with a view to furthering their fair and effective implementation. The updated Model Strategies and Practical Measures reaffirm the commitment of States to promote gender equality and empower women with a view to meeting Goal 3 of the Millennium Development Goals.

6. The updated Model Strategies and Practical Measures should be endorsed by national legislation and implemented by Member States and other entities in a manner consistent with the right to equality before the law, while also recognizing that gender equality may sometimes require the adoption of different approaches that acknowledge the different ways in which violence affects women as compared to men. Member States should ensure that women have equal protection under the law and equal access to justice in order to facilitate efforts by Governments to prevent and sanction acts of violence against women through comprehensive and coordinated policies and strategies, and to deal with all forms of violence against women within the criminal justice system.

7. The updated Model Strategies and Practical Measures recognize that crime prevention and criminal justice responses to violence against women must be focused on the needs of victims and empower individual women who are victims of violence. They aim to ensure that prevention and intervention efforts are made to not only stop and appropriately sanction violence against women, but also restore a sense of dignity and control to the victims of such violence.

8. The updated Model Strategies and Practical Measures aim to contribute to de jure and de facto equality between women and men. They do not give preferential treatment to women but aim to ensure that any inequalities or forms of discrimination that women face in accessing justice, particularly in respect of acts of violence, are redressed.

9. The updated Model Strategies and Practical Measures recognize that sexual violence is an issue of international peace and security, as outlined in Security Council resolutions 1325 (2000) of 31 October 2000 and 1820 (2008) of 19 June 2008 on women and peace and security, particularly the need for parties to armed conflict to adopt prevention and protection measures in order to end sexual violence.

10. The updated Model Strategies and Practical Measures recognize that some special groups of women are particularly vulnerable to violence, either because of their nationality, ethnicity, religion or language or because they belong to an indigenous group, are migrants, are stateless, are refugees, live in underdeveloped, rural or remote communities, are homeless, are in institutions or in detention, have disabilities, are elderly, are widowed or live in conflict, post-conflict or disaster situations and, as such, require special attention, intervention and protection in the development of crime prevention and criminal justice responses to violence against women.

11. The updated Model Strategies and Practical Measures recognize advances in crime prevention and criminal justice responses to violence against women and the importance of investing in the prevention of violence against women.

12. The updated Model Strategies and Practical Measures recognize that States have the obligation to promote and protect the human rights and fundamental freedoms of all people, including women, and that they must exercise due diligence and take relevant measures to prevent, investigate and punish the perpetrators of violence against women, to eliminate impunity and to provide protection to the victims, and that failure to do so violates and impairs or nullifies the enjoyment of women's human rights and fundamental freedoms.

I. Guiding principles

13. Member States are urged:

(a) To be guided by the overall principle that effective crime prevention and criminal justice responses to violence against women are human rights-based, manage risk and promote victim safety and empowerment while ensuring offender accountability;

(b) To develop mechanisms to ensure a comprehensive, coordinated, systematic and sustained approach for the implementation of the updated Model Strategies and Practical Measures at the national, regional and international levels;

(c) To promote the involvement and participation of all relevant sectors of government and civil society and other stakeholders in the implementation process;

(d) To commit adequate and sustained resources and develop monitoring mechanisms to ensure their effective implementation and oversight;

(e) To take into account in the implementation of the updated Model Strategies and Practical Measures the varying needs of women subjected to violence;

II. Criminal law

14. Member States are urged:

(a) To review, evaluate and update their national laws, policies, codes, procedures, programmes and practices, especially their criminal laws, on an ongoing basis to ensure and guarantee their value, comprehensiveness and effectiveness in eliminating all forms of violence against women and to remove provisions that allow for or condone violence against women or that increase the vulnerability or revictimization of women who have been subject to violence;

(b) To review, evaluate and update their criminal and civil laws in order to ensure that all forms of violence against women are criminalized and prohibited and, if not, to adopt measures to do so, including measures aimed at preventing violence against women, protecting, empowering and supporting survivors, adequately punishing perpetrators and ensuring available remedies for victims;

(c) To review, evaluate and update their criminal laws in order to ensure that:

(i) Persons who are brought before the courts on judicial matters in respect of violent crimes or who are convicted of such crimes can be restricted in their possession and use of firearms and other regulated weapons, within the framework of their national legal systems;

(ii) Individuals can be prohibited or restrained, within the framework of their national legal systems, from harassing, intimidating or threatening women;

(iii) The laws on sexual violence adequately protect all persons against sexual acts that are not based on the consent of both parties;

(iv) The law protects all children against sexual violence, sexual abuse, commercial sexual exploitation and sexual harassment, including crimes committed through the use of new information technologies, including the Internet;

(v) Harmful traditional practices, including female genital mutilation, in all their forms, are criminalized as serious offences under the law;

(vi) Trafficking in persons, especially women and girls, is criminalized;

(vii) Individuals who are serving in the armed forces or in United Nations peacekeeping operations are investigated and punished for committing acts of violence against women;

(d) To continually review, evaluate and update their national laws, policies, practices and procedures, taking into account all relevant international legal instruments, in order to effectively respond to violence against women, including to ensure that such measures complement and are consistent with the criminal justice system's response to such violence and that civil law decisions reached in marital dissolutions, child custody decisions and other family law proceedings for cases involving domestic violence or child abuse adequately safeguard victims and the best interests of children;

(e) To review and, where appropriate, revise, amend or abolish any laws, regulations, policies, practices and customs that discriminate against women or have a discriminatory impact on women, and to ensure that provisions of multiple legal systems, where they exist, comply with international human rights obligations, commitments and principles, in particular the principle of non-discrimination.

III. Criminal Procedure

15. Member States are urged to review, evaluate and update their criminal procedures, as appropriate and taking into account all relevant international legal instruments, in order to ensure that:

(a) The police and other law enforcement agencies have, with judicial authorization where required by national law, adequate powers to enter premises and conduct arrests in cases of violence against women and to take immediate measures to ensure the safety of victims;

(b) The primary responsibility for initiating investigations and prosecutions lies with the police and prosecution authorities and does not rest with women subjected to violence, regardless of the level or form of violence;

(c) Women subjected to violence are enabled to testify in criminal proceedings through adequate measures that facilitate such testimony by protecting the privacy, identity and dignity of the women; ensure safety during legal proceedings; and avoid "secondary victimization".[22] In jurisdictions where the safety of the victim cannot be guaranteed, refusing to testify should not constitute a criminal or other offence;

(d) Evidentiary rules are non-discriminatory; all relevant evidence can be brought before the court; rules and principles of defence do not discriminate against women; and "honour" or "provocation" cannot be invoked by perpetrators of violence against women to escape criminal responsibility;

[22] "Secondary victimization" is victimization that occurs not as a direct result of a criminal act but through the inadequate response of institutions and individuals to the victim.

(e) The credibility of a complainant in a sexual violence case is understood to be the same as that of a complainant in any other criminal proceeding; the introduction of the complainant's sexual history in both civil and criminal proceedings is prohibited when it is unrelated to the case; and no adverse inference is drawn solely from a delay of any length between the alleged commission of a sexual offence and the reporting thereof;

(f) People who perpetrate acts of violence against women while voluntarily under the influence of alcohol, drugs or other substances are not exempted from criminal responsibility;

(g) Evidence of prior acts of violence, abuse, stalking and exploitation by the perpetrator is considered during court proceedings, in accordance with the principles of national criminal law;

(h) Police and courts have the authority to issue and enforce protection and restraining or barring orders in cases of violence against women, including removal of the perpetrator from the domicile, prohibiting further contact with the victim and other affected parties, inside and outside the domicile; to issue and enforce child support and custody orders; and to impose penalties for breaches of those orders. If such powers cannot be granted to the police, measures must be taken to ensure timely access to court decisions in order to ensure swift action by the court. Such protective measures should not be dependent on the initiation of a criminal case;

(i) Comprehensive services are provided and protection measures are taken when necessary to ensure the safety, privacy and dignity of victims and their families at all stages of the criminal justice process, without prejudice to the victim's ability or willingness to participate in an investigation or prosecution, and to protect them from intimidation and retaliation, including by establishing comprehensive witness and victim protection programmes;

(j) Safety risks, including the vulnerability of victims, are taken into account in decisions concerning non-custodial or quasi-custodial sentences, the granting of bail, conditional release, parole or probation, especially when dealing with repeat and dangerous offenders;

(k) Claims of self-defence by women who have been victims of violence, particularly in cases of battered woman syndrome,[23] are taken into account in investigations, prosecutions and sentences against them;

(l) All procedures and complaint mechanisms are accessible to women who are victims of violence without fear of reprisal or discrimination.

IV. Police, prosecutors and other criminal justice officials

16. Member States are urged, within the framework of their national legal systems, as appropriate and taking into account all relevant international legal instruments:

[23] Battered woman syndrome is suffered by women who, because of repeated violent acts by an intimate partner, may suffer depression and are unable to take any independent action that would allow them to escape the abuse, including refusing to press charges or to accept offers of support.

(a) To ensure that the applicable provisions of laws, policies, procedures, programmes and practices related to violence against women are consistently and effectively implemented by the criminal justice system and supported by relevant regulations as appropriate;

(b) To develop mechanisms to ensure a comprehensive, multidisciplinary, coordinated, systematic and sustained response to violence against women in order to increase the likelihood of successful apprehension, prosecution and conviction of the offender, contribute to the well-being and safety of the victim and prevent secondary victimization;

(c) To promote the use of specialized expertise in the police, among prosecution authorities and in other criminal justice agencies, including through the establishment, where possible, of specialized units or personnel and specialized courts or dedicated court time, and to ensure that all police officers, prosecutors and other criminal justice officials receive regular and institutionalized training to sensitize them to gender and child-related issues and to build their capacity with regard to violence against women;

(d) To promote the development and implementation of appropriate policies among different criminal justice agencies to ensure coordinated, consistent and effective responses to violence perpetrated against women by personnel within such agencies and to ensure that attitudes of criminal justice officials that foster, justify or tolerate violence against women are held up to public scrutiny and sanction;

(e) To develop and implement policies and appropriate responses regarding the investigation and collection of evidence that take into account the unique needs and perspectives of victims of violence, respect their dignity and integrity and minimize intrusion into their lives while abiding by standards for the collection of evidence;

(f) To ensure that criminal justice officials and victims' advocates conduct risk assessments that indicate the level or extent of harm that victims may be subjected to based on their vulnerability, the threats to which they are exposed, the presence of weapons and other determining factors;

(g) To ensure that laws, policies, procedures and practices pertaining to decisions on the arrest, detention and terms of any form of release of the perpetrator take into account the need for the safety of the victim and others related through family, socially or otherwise and that such procedures also prevent further acts of violence;

(h) To establish a registration system for judicial protection, restraining or barring orders, where such orders are permitted by national law, so that police or criminal justice officials can quickly determine whether such an order is in force;

(i) To empower and equip police, prosecutors and other criminal justice officials to respond promptly to incidents of violence against women, including by drawing on a rapid court order, where appropriate, and by taking measures to ensure the fast and efficient management of cases;

(j) To ensure that the exercise of powers by police, prosecutors and other criminal justice officials is undertaken according to the rule of law and codes of conduct and that such officials are held accountable for any infringement thereof through appropriate oversight and accountability mechanisms;

(k) To ensure gender-equitable representation in the police force and other agencies of the justice system, particularly at the decision-making and managerial levels;

(l) To provide victims of violence, where possible, with the right to speak to a female officer, whether it be the police or any other criminal justice official;

(m) To develop new or improve existing model procedures and resource material and disseminate such procedures and material, to help criminal justice officials to identify, prevent and deal with violence against women, including by assisting and supporting women subjected to violence in a manner that is sensitive and responsive to their needs;

(n) To provide adequate psychological support to police, prosecutors and other criminal justice officials to prevent their vicarious victimization.

V. Sentencing and corrections

17. Recognizing the serious nature of violence against women and the need for crime prevention and criminal justice responses that are commensurate with that severity, Member States are urged, as appropriate:

(a) To review, evaluate and update sentencing policies and procedures in order to ensure that they:

(i) Hold offenders accountable for their acts related to violence against women;

(ii) Denounce and deter violence against women;

(iii) Stop violent behaviour;

(iv) Promote victim and community safety, including by separating the offender from the victim and, if necessary, from society;

(v) Take into account the impact on victims and their family members of sentences imposed on perpetrators;

(vi) Provide sanctions that ensure that the perpetrators of violence against women are sentenced in a manner commensurate with the severity of the offence;

(vii) Provide reparations for harm caused as a result of the violence;

(viii) Promote the rehabilitation of the perpetrator, including by promoting a sense of responsibility in offenders and, where appropriate, reintegrating perpetrators into the community;

(b) To ensure that their national laws take into account specific circumstances as aggravating factors for sentencing purposes, including, for example, repeated violent acts, abuse of a position of trust or authority, perpetration of violence against a spouse or a person in a close relationship with the perpetrator and perpetration of violence against a person under 18 years of age;

(c) To ensure the right of a victim of violence to be notified of the offender's release from detention or imprisonment;

(d) To take into account, in the sentencing process, the severity of the physical and psychological harm and the impact of victimization, including through victim impact statements;

(e) To make available to the courts, through legislation, a full range of sentencing dispositions to protect the victim, other affected persons and society from further violence, and to rehabilitate the perpetrator, as appropriate;

(f) To develop and evaluate treatment and reintegration/rehabilitation programmes for perpetrators of different types of violence against women that prioritize the safety of the victims;

(g) To ensure that judicial and correctional authorities, as appropriate, monitor perpetrators' compliance with any treatment ordered;

(h) To ensure that there are appropriate measures in place to eliminate violence against women who are detained for any reason;

(i) To provide adequate protection to victims and witnesses of acts of violence before, during and after criminal proceedings.

VI. Victim support and assistance

18. Member States are urged, as appropriate and taking into account all relevant international legal instruments, in particular the Declaration of Basic Principles of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power:[15]

(a) To make available to women who have been subjected to violence relevant information on rights, remedies and victim support services and on how to obtain them, in addition to information about their role and opportunities for participating in criminal proceedings and the scheduling, progress and ultimate disposition of the proceedings, as well as any orders against the offender;

(b) To encourage and assist women subjected to violence in lodging and following through on formal complaints by providing protection to the victims and advising them that the responsibility for pursuing charges and prosecuting offenders rests with the police and the prosecution;

(c) To take appropriate measures to prevent hardship during the detection, investigation and prosecution process in order to ensure that victims are treated with dignity and respect, whether they participate in the criminal proceedings or not;

(d) To ensure that women subjected to violence have access to prompt and fair redress for the harm that they have suffered as a result of violence, including the right to seek restitution from the offender or compensation from the State;

(e) To provide court mechanisms and procedures that are accessible and sensitive to the needs of women subjected to violence and that ensure the fair and timely processing of cases;

(f) To provide efficient and easily accessible procedures for issuing restraining or barring orders to protect women and other victims of violence and for ensuring that victims are not held accountable for breaches of such orders;

(g) To recognize that children who have witnessed violence against their parent or another person with whom they have a close relationship are victims of violence and need protection, care and support;

(h) To ensure that women subjected to violence have full access to the civil and criminal justice systems, including access to free legal aid, where appropriate, court support and interpretation services;

(i) To ensure that women subjected to violence have access to qualified personnel who can provide victim advocacy and support services throughout the entire criminal justice process, as well as access to any other independent support persons;

(j) To ensure that all services and legal remedies available to victims of violence against women are also available to immigrant women, trafficked women, refugee women, stateless women and all other women in need of such assistance, and that specialized services for such women are established, where appropriate;

(k) To refrain from penalizing victims who have been trafficked for having entered the country illegally or for having been involved in unlawful activities that they were forced or compelled to carry out.

VII. Health and social services

19. Member States, in cooperation with the private sector, relevant non-governmental organizations and professional associations, are urged, as appropriate:

(a) To establish, fund and coordinate a sustainable network of accessible facilities and services for emergency and temporary residential accommodation, health services, including counselling and psychological care, legal assistance and other basic needs for women and their children who are victims of violence or who are at risk of becoming victims of violence;

(b) To establish, fund and coordinate services such as toll-free information lines, professional multidisciplinary counselling and crisis intervention services and support groups in order to benefit women who are victims of violence and their children;

(c) To establish better linkages between health and social services, both public and private, particularly in emergency situations, and criminal justice agencies for the purposes of reporting, recording and responding appropriately to acts of violence against women, while protecting the privacy of women subjected to violence;

(d) To design and sponsor sustainable programmes to prevent and treat alcohol and other substance abuse, given the frequent presence of substance abuse in incidents of violence against women;

(e) To ensure that violent acts and sexual crimes against children are reported to the police and other law enforcement agencies when suspected by the health and social services;

(f) To promote collaboration and coordination among relevant agencies and services, including through the establishment, where possible, of specialized units specifically trained to deal with the complexities and sensitivities of victims involved in cases of violence against women where victims can receive comprehensive assistance, protection and intervention services, including health and social services, legal advice and police assistance;

(g) To ensure that adequate medical, legal and social services sensitive to the needs of victims are in place to enhance the criminal justice management of cases involving violence against women and to encourage the development of specialized health services, including comprehensive, free and confidential forensic examinations by trained health providers and appropriate treatment, including HIV-specific treatment.

VIII. Training

20. Member States, in cooperation with relevant non-governmental organizations and professional associations, are urged, as appropriate:

(a) To provide for or to encourage mandatory cross-cultural gender and child-sensitivity training modules for police, criminal justice officials and professionals involved in the criminal justice system on the unacceptability of all forms of violence against women and on their harmful impact and consequences on all those who experience such violence;

(b) To ensure that police, criminal justice officials and other professionals involved in the criminal justice system receive adequate training and continued education on all relevant national laws, policies and programmes, as well as international legal instruments;

(c) To ensure that police, criminal justice officials and other relevant authorities are adequately trained to identify and respond appropriately to the specific needs of women victims of violence, including victims of trafficking; to receive and treat all victims respectfully with a view to avoiding secondary victimization; to handle complaints confidentially; to conduct safety assessments and risk management; and to use and enforce protection orders;

(d) To encourage relevant professional associations to develop enforceable standards of practice and behaviour and codes of conduct that promote justice and gender equality.

IX. Research and evaluation

21. Member States, the institutes of the United Nations crime prevention and criminal justice programme network, relevant entities of the United Nations system, other relevant international organizations, research institutes, non-governmental organizations and professional associations are urged, as appropriate:

(a) To set up and strengthen mechanisms for systematic and coordinated data collection on violence against women;

(b) To develop both modules and dedicated population-based surveys, including crime surveys, for assessing the nature and extent of violence against women;

(c) To collect, analyse and publish data and information, including data and information disaggregated by gender, for use in carrying out needs assessments, taking decisions and developing policy in the field of crime prevention and criminal justice, in particular concerning:

(i) The different forms of violence against women; the causes, risk factors and levels of severity of such violence; and the consequences and impacts of such violence, including on different population subgroups;

(ii) The extent to which economic deprivation and exploitation are linked to violence against women;

(iii) The patterns, trends and indicators of violence against women, women's feelings of insecurity in the public and private spheres and factors that can reduce such feelings of insecurity;

(iv) The relationship between the victim and the offender;

(v) The effect of various types of interventions on the individual offender and on the reduction and elimination of violence against women as a whole;

(vi) The use of weapons and of drugs, alcohol and other substances in cases of violence against women;

(vii) The relationship between victimization or exposure to violence and subsequent violent activity;

(viii) The relationship between the violence experienced by women and women' s vulnerability to other types of abuse;

(ix) The consequences of violence on those who witness it, particularly within the family;

(d) To monitor, and publish annual reports on, the number of cases of violence against women reported to the police as well as other criminal justice agencies, including arrest and clearance rates, prosecution and case disposition of the offenders and the prevalence of violence against women; in doing so, use should be made of data derived from population-based surveys. Such reports should disaggregate data by type of violence and include, for example, information on the sex of the perpetrator and his or her relationship to the victim;

(e) To evaluate the efficiency and effectiveness of the criminal justice system in meeting the needs of women subjected to violence, including with regard to the way in which the criminal justice system treats victims and witnesses of acts of violence, the use it makes of different intervention models and the degree to which it cooperates with providers of services to victims and witnesses, as well as to evaluate and assess the impact of current legislation, rules and procedures relating to violence against women;

(f) To evaluate the efficiency and effectiveness of offender treatment, rehabilitation and reintegration programmes, in consultation with relevant stakeholders, including victims and victim service providers;

(g) To be guided by existing ongoing efforts at the international level to develop a set of indicators to measure violence against women and to ensure a multisectoral, coordinated approach to the development, implementation, monitoring and evaluation of data-collection initiatives;

(h) To ensure that data on violence against women are collected in a way that respects the confidentiality and human rights of women and does not jeopardize their safety;

(i) To encourage and provide sufficient financial support for research on violence against women.

X. Crime prevention measures

22. Member States and the private sector, relevant non-governmental organizations and professional associations are urged, as appropriate:

(a) To develop and implement relevant and effective public awareness and public education initiatives, as well as school programmes and curricula, that prevent violence against women by promoting respect for human rights, equality, cooperation, mutual respect and shared responsibilities between women and men;

(b) To develop codes of conduct for personnel in public and private entities that prohibit violence against women, including sexual harassment, and include safe complaint and referral procedures;

(c) To develop multidisciplinary and gender-sensitive approaches within public and private entities that seek to prevent violence against women, especially through partnerships between law enforcement officials and services specialized in the protection of women victims of violence;

(d) To develop programmes to assess perceptions of public safety and to develop safety planning, environmental design and management of public space in order to reduce the risk of violence against women;

(e) To set up outreach programmes and provide relevant information to women about gender roles, women's human rights and the social, health, legal and economic aspects of violence against women in order to empower women to protect themselves and their children against all forms of violence;

(f) To set up outreach programmes for offenders or persons identified as potential offenders in order to promote non-violent behaviour and attitudes and respect for equality and the rights of women;

(g) To develop and disseminate, in a manner appropriate to the audience concerned, including in educational institutions at all levels, information and awareness-raising materials on the different forms of violence that are perpetrated against women and the availability of relevant programmes that include information on the relevant provisions of criminal law, the functions of the criminal justice system, the victim support mechanisms that are available and the existing programmes concerning non-violent behaviour and the peaceful resolution of conflicts;

(h) To support all initiatives, including those of non-governmental organizations and other relevant organizations seeking women's equality, to raise public awareness of the issue of violence against women and to contribute to the elimination of such violence;

(i) To facilitate the work at lower levels of government, including among city and local community authorities, to promote an integrated approach that makes use of the range of local services provided by institutions and civil society for the development of preventive strategies and programmes.

23. Member States and the media, media associations, media self-regulatory bodies, schools and other relevant partners, while respecting the freedom of the media, are urged, as appropriate, to develop public awareness campaigns and appropriate measures and mechanisms, such as codes of ethics and self-regulatory measures on media violence, aimed at enhancing respect for the rights and dignity of women, while discouraging both discrimination and gender stereotyping.

24. Member States and the private sector, relevant non-governmental organizations and professional associations are urged to develop and improve, where appropriate, crime prevention and criminal justice responses to the production, possession and dissemination of games, images and all other materials that depict or glorify acts of violence against women and children, and their impact on the general public's attitude towards women and children, as well as the mental and emotional development of children, particularly through new information technologies, including the Internet.

XI. International cooperation

25. Member States, in cooperation with United Nations bodies and institutes and other relevant organizations, are urged, as appropriate:

(a) To continue exchanging information concerning successful intervention models and preventive programmes on eliminating all forms of violence against women and to update the resource manual and the compendium on the Model Strategies and Practical Measures, as well as to provide information for inclusion inthe Secretary-General's database on violence against women;[16]

(b) To cooperate and collaborate at the bilateral, regional and international levels with relevant entities to prevent violence against women; to provide safety, assistance and protection for the victims and witnesses of violence and their family members, as appropriate; and to promote measures to effectively bring perpetrators to justice, through strengthened mechanisms of international cooperation and mutual legal assistance;

(c) To develop provisions providing for the safe and, to the extent possible, voluntary repatriation and reintegration of women victims of violence who have been trafficked or kidnapped across borders;

(d) To contribute and provide support to the United Nations system in its efforts to eliminate all forms of violence against women;

(e) To take appropriate preventive action and to ensure full accountability in cases of sexual exploitation and abuse involving troops and police in United Nations peacekeeping operations.

26. Member States are also urged:

(a) To condemn all acts of violence against women in situations of armed conflict, to recognize them as violations of international human rights, humanitarian law and international criminal law, to call for a particularly effective response to such violations, in particular when they involve murder, systematic rape, sexual slavery and forced pregnancy, and to implement Security Council resolutions 1325 (2000) and 1820 (2008) on women and peace and security;

(b) To work actively towards universal ratification of or accession to all relevant treaties and to promote their full implementation, including the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women and the Optional Protocol thereto,[24] the Rome Statute of the International Criminal Court, the Convention on the Rights of the Child and the Optional Protocol thereto on the sale of children, child prostitution and child pornograph, and the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime;

[24] United Nations, *Treaty Series*, vol. 2131, No. 20378.

(c) To formulate any reservations to the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women in a manner that is as precise and as narrow as possible and to ensure that any such reservations are not incompatible with the object and purpose of that Convention;

(d) To work actively towards the ratification of or accession to existing regional instruments and agreements aimed at combating violence against women, and to promote their implementation;

(e) To include in periodic reports to the Committee on the Elimination of Discrimination against Women information on efforts made to implement the updated Model Strategies and Practical Measures;

(f) To cooperate with the International Criminal Court, ad hoc international criminal tribunals and other international criminal tribunals in the investigation and prosecution of the perpetrators of genocide, crimes against humanity and war crimes, particularly of those crimes involving gender-based violence, and to enable women who have been subjected to violence to give testimony and participate in all stages of the proceedings while protecting the safety, interests, identity and privacy of those women;

(g) To cooperate with and assist the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences and the Special Rapporteur on trafficking in persons, especially in women and children, in performing their mandated tasks and duties by supplying all information requested and responding to the Special Rapporteurs' visits and communications.

XII. Follow-up activities

27. Member States, United Nations bodies, the institutes of the United Nations crime prevention and criminal justice programme network, other relevant international and regional organizations, research institutes, non-governmental organizations and professional organizations, including organizations seeking women' s equality, are urged, as appropriate:

(a) To encourage the translation of the updated Model Strategies and Practical Measures into local languages and to ensure their wide dissemination and use in training and education programmes;

(b) To draw, as appropriate, on the updated Model Strategies and Practical Measures in the development of legislation, procedures, policies and practices in responding to violence against women

(c) To assist States, upon request, in developing strategies and programmes to prevent violence against women and in reviewing and evaluating their criminal justice systems, including their criminal legislation, on the basis of the updated Model Strategies and Practical Measures;

(d) To support the technical cooperation activities of the institutes of the United Nations crime prevention and criminal justice programme network aimed at eliminating all forms of violence against women;

(e) To develop coordinated national, subregional and regional plans and programmes to implement the updated Model Strategies and Practical Measures;

(f) To design standard training programmes and manuals for police and criminal justice officials based on the updated Model Strategies and Practical Measures;

(g) To periodically monitor and review progress made at the national and international levels in terms of plans, programmes and initiatives to eliminate all forms of violence against women;

(h) To periodically review and update, if necessary, the updated Model Strategies and Practical Measures.

คณะผู้จัดทำ

คำแปลยุทธศาสตร์ต้นแบบและมาตรการเชิงปฏิบัติ ว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิง ในด้านการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ฉบับปรับปรุง

นายกิตติภูมิ เนียมหอม
นางสาวชนกานต์ เพชรพลอย
นางสาวชมัยณัช ทองแย้ม
นางสาวชวลิดา ภิรมย์วงศ์
นางสาวทวิกา พฤกษ์เพ็ชรไพศาล
นายธาม ภัคพงษ์พันธุ์ชัย
นางธีราพร สุริสีหเสถียร
นางสาวมนัสวี ธนวิจิตรพันธ์
นางสาวมัชฌิมา บริสุทธิ์
นางสาวรมณัย ไชยโกมินทร์
นายวศิน อุบลแก้ว
นายวิพล กิติทัศนาสรชัย
นางสาวสมรัตน์ สุขคะ
นางสาวสุกัญญา เวศย์วรุตม์
นางสาวสุดารักษ์ สุวรรณานนท์
นางสันทนี ดิษยบุตร
นางสาวโสมนัส เจือศรีกุล
นางสาวอรปวีณ์ เอื้อนิรันดร์
นางสาวอริสรา ลิมปชยาพร
นายอุกฤษฏ์ ศรพรหม

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

NOTE:

TIJ
Thailand Institute of Justice
affiliated with the United Nations

สถาบันนิติวัชร์
Nitivajra Institute